

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie C · número 649

Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació

Sessió 27, dijous 8 de juny de 2023

Presidència de l'l. Sr. Francesc de Dalmaes i Thió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Proposta de resolució sobre la vulneració de drets fonamentals a Turquia 250-00957/13	4
Proposta de resolució sobre els abusos de la dictadura militar a Myanmar 250-01035/13	10
Proposta de resolució de suport a la política de pau total del Govern de Colòmbia 250-01069/13	13
Sol·licituds de compareixença 356-01242/13 i 356-01243/13	19
Sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Associació Iraniana de Catalunya perquè informi sobre la situació política, social i econòmica a l'Iran i la persecució de l'oposició al règim 356-01258/13	20
Compareixença del president de l'Institut Català Internacional per la Pau per a presentar l'informe sobre les activitats del 2022 359-00031/13	20

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 27 de la CAEUEC

La sessió de la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació (CAEUEC) s'obre a les tres de la tarda i un minut. Presideix Francesc de Dalmaes i Thió, acompanyat de la vicepresidenta, Ana Balsera i Marín, i de la secretària, Esther Niubó Cidoncha. Assisteix la Mesa el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Hi són presents Rocio Garcia Pérez, Ferran Pedret i Santos i David Pérez Ibáñez, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Jenn Díaz Ruiz, Mònica Palacín i París i Ruben Wagensberg Ramon, pel G. P. d'Esquerra Republicana; Joaquim Jubert Montaperto, Aurora Madaula i Giménez i Josep Rius i Alcaraz, pel G. P. de Junts per Catalunya; Alberto Tarradas Paneque, pel G. P. de VOX en Catalunya; Carles Riera Albert, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar; Susanna Segovia Sánchez, pel G. P. d'En Comú Podem, i Daniel Serrano Coronado, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió el president de l'Institut Català Internacional per la Pau, Xavier Masllorens i Escubós, acompanyat del director, Kristian Herbolzheimer.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre la vulneració de drets fonamentals a Turquia (tram. 250-00957/13). Josep Rius i Alcaraz, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya; Ruben Wagensberg Ramon, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i Carles Riera Albert, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació (text presentat: BOPC 480, 7).

2. Proposta de resolució sobre els abusos de la dictadura militar a Myanmar (tram. 250-01035/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 538, 79; esmenes: BOPC 578, 25).

3. Proposta de resolució de suport a la política de pau total del Govern de Colòmbia (tram. 250-01069/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació (text presentat: BOPC 557, 22).

4. Sol·licitud de compareixença d'una representació del Centre Internacional Escarré per a les Minories Ètniques i les Nacions davant la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació perquè presenti l'informe «Rif: entre la repressió i l'oblit (2016-2023)» (tram. 356-01242/13). Susanna Segovia Sánchez, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

5. Sol·licitud de compareixença d'una representació del Moviment Popular del Rif davant la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació perquè informi sobre els drets humans i la situació dels activistes del Hirak empresonats al Rif (tram. 356-01243/13). Susanna Segovia Sánchez, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

6. Sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Associació Iraniana de Catalunya davant la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació perquè informi sobre la situació política, social i econòmica a l'Iran i la persecució de l'oposició al règim (tram. 356-01258/13). David Pérez Ibáñez. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

7. Compareixença del president de l'Institut Català Internacional per la Pau davant la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació per a presentar l'informe sobre les activitats del 2022 (tram. 359-00031/13). Institut Català Internacional per la Pau. Sessió informativa o compareixença.

El president

Us sembla que comencem? Doncs comencem la sessió amb una informació des de la Mesa. És que, una vegada més, heu rebut els informes relatius a aquestes qüestions del principi de subsidiarietat, de qüestions legislatives que s'han de fer. I, per

tant, amb el lletrat, hem quedat que s'obre un període d'esmenes i que, per tant, la propera sessió d'aquesta comissió es votarien, com fem habitualment. D'acord?

Proposta de resolució sobre la vulneració de drets fonamentals a Turquia
250-00957/13

Per tant, si us sembla, començaríem amb el primer punt, que és aquesta proposta de resolució sobre la vulneració de drets fonamentals a Turquia. I, si us sembla, ho faríem, primer, per ordre dels signants de la mateixa proposta de resolució, i després intervindrien la resta de grups. Per tant, en primer lloc, i per un temps de tres minuts, té la paraula el diputat Jubert, de Junts per Catalunya. Endavant.

Joaquim Jubert Montaperto

Bona tarda. Aquesta moció, que vam enregistrar el mes de gener arran d'unes imatges esgarrifoses de maltractament infantil amb nois encadenats i colpejats per la policia turca, malauradament, no ha perdut actualitat, malgrat la recent victòria electoral d'un sàtrapa com el senyor Erdogan, de qui blanquegem les malifetes perquè fa la feina bruta que no sabem o volem fer a Europa.

Però els drets humans i el seu respecte són el cor d'Europa i en representen l'esperit. Per tant, no podem de cap manera banalitzar-ho a l'empara d'equilibris geopolítics. Per tant, cal que els defensem arreu perquè, com diu la declaració de Nacions Unides del 1948, són el fonament de la llibertat, la justícia i la pau al món, i són un element inherent a la dignitat de les persones.

Per tant, aquesta moció no és extemporània i cal denunciar la situació, les condicions de vida i el tracte de les persones immigrants i demandants d'asil allà on es vulnerin els seus drets, sigui on sigui. Cal donar suport a les ONGs que localment treballen sobre el terreny en defensa dels drets de les persones que es troben confinades en camps de refugiats en condicions infrahumanes a Turquia i a altres països fronterers de la Unió Europea i, malauradament, també part d'aquesta, com Grècia o Hongria.

Cal que la Unió Europea revisi la seva política migratòria i d'ajuda a Turquia o a altres països de la ribera de la Mediterrània per exigir un tracte digne a qui es trobi en situacions d'emigració o demanda d'asil. I al Frontex, alhora que se'l dota de mitjans, se li ha d'exigir que en els seus protocols incorpori un respecte estricte del tracte humanitari i persegueixi a qui això no ho practiqui.

Connectat amb el punt anterior, seria bo que el Parlament Europeu nomenés una comissió independent per examinar les pràctiques inhumanes i contràries als drets humans a les seves fronteres i, particularment, en aquells països que reben ajudes amb les finalitats de control dels fluxos migratoris i l'acció de les màfies.

Aquesta proposta no va tenir esmenes; per tant, agrairé el suport que els grups li donin.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup d'Esquerra Republicana i el diputat Ruben Wagensberg.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies, president. Nosaltres també vam signar aquesta moció, tot i que és veritat que considerem que podria..., i que segur que tindrem l'oportunitat, eh?, de generar encara o de posar-hi més complexitat, en tot plegat. Perquè el tema de Turquia és un tema que n'hem parlat sovint aquí, és un tema que costa realment definir en una proposta de resolució, perquè inclou moltes qüestions.

Aquí, doncs, n'apunta una de concreta i de fonamental, que és el tracte cap a les persones refugiades o migrants que creuen o que utilitzen Turquia com a lloc de pas per arribar a Europa i que es troben amb una complicitat. A més, el país de Tur-

quia es troba amb una complicitat, en aquest cas de la Unió Europea i totes les seves estructures, per fomentar, diguéssim, el tracte violent cap a aquestes persones.

Nosaltres, en aquest sentit, per exemple, no considerem que Frontex sigui un organisme que calgui reformar; considerem que és un organisme que cal abolir. És la policia marítima que ha provocat més de quaranta mil morts al Mediterrani des de fa deu anys, amb l'ajuda, amb els diners, indirectament, de la Unió Europea i, per tant, de tots els seus contribuents, però també d'altres socis occidentals. Avui coneixem la notícia: 3 milions d'euros des de Gran Bretanya cap a Turquia per encara frenar més la seva immigració. Hem vist les seves pràctiques il·legals, en contra de qualsevol dret internacional i en contra, per tant, de la vida o els drets fonamentals de qualsevol persona. Però també els hem vist amb la complicitat de la guàrdia costera de Grècia, que directament els posa en una mena de tendes de campanya de color taronja i els abandona a alta mar.

A més a més, es dona la situació que Turquia és un dels països que col·labora de manera més activa i de manera més decidida a generar els moviments migratoris que després intenta reprimir; en el seu mateix territori, en tota la part kurda, però també a tota la part del nord de l'Iraq, on, per exemple, els bombardejos són constants, també amb armament químic acreditat, al nord i a l'est de Síria, amb drons, que cada dia se'n veuen i de manera molt millimètrica i amb bisturí cada dia maten diverses persones, i això està acreditat. I, a més, això ho hem pogut veure també amb els nostres propis ulls: desembre mateix passat, quan érem a Qamishli i va entrar un dron a tres carrers de nosaltres i va disparar contra una persona que treballava al Departament d'Educació de l'Administració del nord-est de Síria. Però és que, a més a més, és còmplice de la guerra de Síria, diguéssim, aportant molt i molt material i efectius també en un bàndol, el bàndol dels rebels, però també armant i rearmant grups com Estat Islàmic, que han causat..., que són causants també de moltíssimes i moltíssimes morts.

Tenim el nostre dubte de que qualsevol comissió al Parlament Europeu, després de tants i tants anys de morts televisades, hi pugui fer res al respecte. I, òbviament, doncs, ens sumem també a aquest suport, no només a les ONGs, que fan una feina increïble i necessària en aquelles zones, sinó també a totes les persones activistes que hi estan treballant cada dia, posant en risc, a més a més, la seva vida, donada la complexitat de la situació.

Gràcies.

El president

Gràcies. I ara, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula el diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bona tarda. Bé, jo crec que el fet que Turquia sigui un estat amb no greu, sinó gravíssims dèficits democràtics és una evidència, és un lloc comú per a qualsevol observador internacional. En conseqüència, el que sorprèn és que, malgrat això, segueixi sent un soci prioritari de la Unió Europea, un soci prioritari de l'OTAN, i no només això, sinó un aliat principal de l'Estat espanyol des del punt de vista militar i comercial. És un lloc comú que Turquia pateix dèficits democràtics extremadament greus i, en canvi, no deixa de sorprendre que, malgrat això, la Unió Europea i l'Estat espanyol el segueixin considerant un soci prioritari.

D'altra banda, òbviament, Turquia practica una política amb relació a la migració, a l'asil i al refugi que, malauradament, no es diferencia molt, ans al contrari, de la política de la Unió Europea. I, per tant, té tot el sentit del món en aquesta proposta de resolució això que hi plasmem, és a dir, denunciar i criticar i posar en qüestió les polítiques migratòries de Turquia, però això ha d'anar necessàriament acompanyat de posar en qüestió les polítiques migratòries de la Unió Europea, que són absolutament complementàries i connivents amb aquesta praxi de l'estat turc. Una praxi que,

sens dubte i com diem i denunciem en aquesta proposta de resolució, vulnera drets humans i vulnera drets fonamentals.

Però els dèficits democràtics i les violacions de drets fonamentals de l'estat turc no acaben aquí, sinó que també, com en fem esment, continuen amb les vulneracions de drets a les minories que existeixen dintre de l'estat turc i, especialment, amb la vulneració de drets fonamentals, civils i polítics contra el poble kurd i la seva representació social i política legítima i democràtica, com hem pogut veure en els prolegòmens d'aquestes darreres eleccions a Turquia.

I també, com s'ha denunciat aquí, hem de posar sobre la taula la connivència que sens dubte té Turquia a la regió amb sectors de l'extremisme islamista, la qual cosa encara ens fa preguntar-nos amb més vehemència per què la Unió Europea i l'Estat espanyol continuen considerant-la un aliat estratègic i de primera prioritat.

En conseqüència, per això nosaltres també hem donat suport a promoure aquesta proposta de resolució, denunciant i qüestionant aquestes vulneracions de drets humans, demanant reparacions i les actuacions internacionals pertinents per aconseguir aquestes reparacions. I, òbviament, també denunciar el suport militar i comercial que l'Estat espanyol està prestant a l'estat turc, fent-se, per tant, còmplice d'aquestes polítiques que denunciem en aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Socialistes. Té la paraula el diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Per demanar la votació separada del punt 6 i anunciar el nostre suport a la resta de punts de la moció.

El president

Gràcies, diputat. Doncs ara seria el torn del Grup Parlamentari de VOX i el diputat Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Sí; muchas gracias, presidente. Bueno, vemos que los grupos separatistas nos presentan esta moción donde hablan de la situación en Turquía, un país que sí, efectivamente, mantiene múltiples acuerdos y tratados con la Unión Europea, entre otros asuntos para controlar esos flujos migratorios provenientes de Oriente Medio.

En ese sentido, cabe destacar que las políticas de la Unión en materia de control fronterizo y de flujos migratorios son, pues, en muchos casos, deficitarias. En primer lugar, hay que dejar claro que las fronteras delimitan y garantizan la soberanía de los estados, y esa competencia tan elemental para la supervivencia de las naciones debe ser respetada siempre en todas las instancias internacionales.

En segundo lugar, sí, les doy la razón: la política de asilo de la Unión ha sido un fracaso constatado. Su laxitud ha permitido a millares de inmigrantes hacerse pasar por refugiados para entrar ilegalmente a territorio comunitario, solicitando asilo cuando, realmente, lo que querían era aprovecharse del paraguas social de los europeos y poniendo en riesgo, en muchos casos, la seguridad de las naciones y de los nacionales.

Durante muchos años nos acostumbramos a abrir todos los días los telediarios con un nuevo atentado islamista. Prácticamente todos los días morían europeos en manos de musulmanes integristas que entraron, en muchos casos, haciéndose pasar por refugiados.

De hecho, esta...

El president

Diputat, li he parat el temps, eh? Una vegada més, hem de recordar que és norma d'aquest Parlament i, a més a més, és una defensa habitual dels drets individuals i

collectius no vincular la situació administrativa d'algú, la situació o l'origen, la identitat o la seva professió religiosa amb actituds que es corresponguin amb violència o amb delinqüència. És una qüestió en què sap que hi ha un acord en aquest Parlament en aquest sentit, i li demanaria que no fes aquesta vinculació. No l'interrompré més si ho fa, però, en tot cas, sí que li ofereixo si vol retirar aquesta vinculació que ha fet entre actituds violentes i situacions de persones refugiades o per la professió religiosa que professa.

Alberto Tarradas Paneque

Negativo, presidente. De hecho, no sé si quiere usted también atacar a *Le Figaro*, porque hemos visto esta misma mañana, tal y como decía ese periódico francés, que un refugiado sirio ha apuñalado brutalmente a cuatro niños y dos adultos en un parque de la localidad francesa de Annecy. Esa persona entró a Francia haciéndose pasar o bajo el régimen de refugiado.

Ese ha sido uno de los grandes fracasos, como decía, de las políticas de la Unión; se ha convertido en un auténtico caladero de yihadistas, de personas provenientes del Magreb que buscan aprovecharse de nuestro sistema en muchos casos.

En el punto segundo expresan su apoyo a las ONGs que, como dicen ustedes, pues, trabajan sobre el terreno para garantizar los derechos humanos. Y yo les pregunto: ¿Open Arms es un referente en la defensa de los derechos humanos? ¿Ese es su ejemplo de cómo debe actuar una ONG? Sabemos que sí. Ustedes... Porque está claro, ¿no?, ustedes ni defienden la soberanía de las naciones ni defienden los derechos humanos; ustedes son comerciales del lobby inmigracionista y del lucrativo negocio de las mafias que trafican con seres humanos.

Para terminar, señores diputados...

El president

Diputat, diputat, diputat, el torno a cridar a l'ordre perquè quan ha fet aquest «vostès» general ens ha vinculat a màfies que col·laboren amb el tràfic de persones.

Alberto Tarradas Paneque

Sí, claro. En múltiples ocasiones se ha defendido a Open Arms en esta sala. *(Veus de fons.)*

El president

Diputat, jo no li puc permetre que vostè vinculi cap diputat d'aquesta comissió amb màfies; no l'hi puc permetre.

Alberto Tarradas Paneque

Los que defiendan a Open Arms se están vinculando...

El president

Per tant, li demano que s'expressi...

Alberto Tarradas Paneque

...por sí solos.

El president

Li demano que s'expressi en un altre sentit.

Alberto Tarradas Paneque

No soy yo quien hace ningún tipo de relación.

El president

Continuï, si us plau.

Alberto Tarradas Paneque

Esa vinculación la hacen ustedes mismos. En fin, para terminar...

El president

Queden trenta segons.

Alberto Tarradas Paneque

Sí; para terminar, señores diputados, desde VOX, pues, evidentemente, no vamos a dar apoyo a esta moción. Nuestra posición es muy clara: la Unión Europea es un club de naciones soberanas que colaboran libremente, y la custodia de las fronteras corresponde siempre a los estados.

Estamos a favor de dar asilo, por supuesto, a quienes verdaderamente lo necesitan y durante el tiempo que sea necesario, pero nos tendrán siempre en contra cuando pretendan que nuestras fronteras se rindan a la invasión inmigratoria o a la presión de otros países. Nos tendrán siempre en contra, esas falsas ONGs que actúan como lobbys inmigracionistas, favoreciendo las mafias del tráfico de seres humanos.

Muchas gracias.

El president

Ara és el torn d'En Comú Podem, i té la paraula la seva portaveu, Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Sembla difícil intervenir després dels plantejaments feixistes del grup que m'ha precedit. Jo sí que vull fer constar aquí el suport a l'organització Open Arms i a moltes altres que treballen en el rescat de persones a la Mediterrània. De fet, més que expressar el suport, crec que és important destacar que en realitat elles estan assumint una tasca de rescat humanitari que no estan assumint els estats, que el que estan fent els estats és deixar-ho en mans de l'esforç i de la voluntarietat i del suport voluntari que fan molts ciutadans a la tasca que fan aquestes ONGs. I, una vegada més, el que veiem és que l'única resposta d'Europa i de la majoria dels estats és el tancament de fronteres i condemnar a la mort i al patiment milers i milers de persones.

I no, no considerem que salvar persones de morir ofegades sigui tràfic de persones. El que considerem és que això és un deure humanitari de posar les vides de les persones i la seguretat de les persones per davant, més enllà de quin sigui el seu lloc d'origen i les motivacions per les quals han d'abandonar-lo i viatjar a un altre país, a un altre continent, intentant buscar una vida millor i salvar la vida d'ells i de les seves famílies.

És curiós que li preocupi tant la notícia d'uns menors apunyalats no sé on a França, que jo, honestament, no l'he vist, i li preocupin tan poc les imatges dels centenars de nens i nenes que moren ofegats a la Mediterrània. No sé si és que la vida d'aquests centenars de nens i nenes que moren ofegats a la Mediterrània pel Grup de VOX no té el mateix valor que els nens i nenes que, presumptament, han estat assassinats en un parc a França.

Segurament, el que passa aquí és que vostès sí que posen categories a les persones. Per a vostès hi han persones que val la pena que visquin i que siguin salvades i hi han persones que no valen la pena pel lloc del seu origen, pel color de la seva pell o per la religió que professen. I per això estan fent aquesta doble vara de mesurar. Perquè si hem de condemnar –i sempre s'ha de condemnar la violència cap als menors i cap a qualsevol– el cas del refugià sirià que, suposadament, ha comès aquest crim, hauríem de condemnar amb molta més força la deixadesa dels estats que permeten que hi hagin crims, que són assassinats, cada dia a la Mediterrània.

I, per tant, esperem la seva mateixa contundència condemnant els estats que no permeten que desembarquin o que arribin les persones refugiades a les seves costes, condemnant-les a morir, perquè això també seria un assassinat. Però a vostè això no l'interessa; a vostè el que l'interessa és criminalitzar i estigmatitzar.

També ha parlat del dret a l'asil, el dret a l'asil en funció del lloc d'on venen. Dret a l'asil per a les persones d'Ucraïna, que, a més a més, són blanques i moltes amb

els ulls blaus i tenen un perfil que vostès consideren que es pot integrar en la nostra societat, a més a més, cristians..., aquestes sí. Si venen d'un altre lloc del món, assetjats per la mateixa guerra, aquests no, perquè potser, com que són musulmans, a més a més, són terroristes. Això és la criminalització d'una religió que practiquen milions i milions de persones al món. Això és la criminalització. I per això se'ls intenta aturar cada vegada que ho fan en aquest Parlament. I ho seguirem intentant i ho seguirem fent, i el cordó democràtic en aquest Parlament està funcionant, perquè vostès no aconseguiran mai que s'aprovi absolutament res que presentin en aquest Parlament.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En absència del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el diputat Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. Simplemente para pedir votación separada de todos los puntos.

El president

Doncs... *(Veus de fons.)* D'acord, doncs. Acabades les intervencions, procedirem a la votació separada de tots els punts? *(Veus de fons.)* Ah, ho dic perquè, finalment, només hi han tres opcions. Per tant... *(Veus de fons.)* D'acord. *(Veus de fons.)* D'acord, doncs... *(Veus de fons.)* Però fem el primer, el segon i el quart, llavors, perquè és aritmètica pura.

D'acord. Doncs procedim a la votació dels punts primer, segon i quart.

Vots a favor?

Vots a favor del Grup Socialistes, del Grup d'Esquerra Republicana, el Grup de Junts per Catalunya i del Grup d'En Comú Podem i el Grup de la CUP.

Vots en contra?

El Grup de VOX.

I abstencions?

El Grup Mixt.

Per tant, els punts 1, 2 i 4 queden aprovats amb 11 vots a favor, 1 en contra i 1 abstenció.

Procedim a la votació del punt tercer.

Vots a favor?

Grup Socialistes, Grup d'Esquerra Republicana, Grup de Junts per Catalunya, Grup d'En Comú Podem i Grup de la CUP.

Vots en contra?

El Grup de VOX i el Grup Mixt, Partit Popular.

Per tant, són 11 vots a favor i 2 vots en contra.

Procedim a la votació del punt... *(Veus de fons.)* Perdó. Són 14 vots a favor i 2 en contra. Per tant, rectifico la votació anterior, que era 14 vots a favor, 1 abstenció i 1 vot en contra. I ara tenim 14 vots *(veus de fons)* a favor i 2 vots en contra.

Procedim ara a la votació del punt cinquè.

Vots a favor?

Vots a favor del Grup Socialistes, el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup de Junts, el Grup d'En Comú Podem, el Grup de la CUP i el Grup Mixt.

I vots en contra?

De VOX.

Per tant, tenim 15 vots a favor i 1 vot en contra.

I, finalment, votarem el punt sisè d'aquesta proposta de resolució.

Vots a favor?

Vots a favor del Grup d'Esquerra Republicana, el Grup de Junts per Catalunya, el Grup d'En Comú Podem i el Grup de la CUP.

Vots en contra?

Dos vots en contra del Grup de VOX i del Grup Mixt.

I una abstenció del Grup Socialistes, entenc. (*Veus de fons.*) Bé, sí, d'acord, vull dir... El Grup Socialistes s'absté? (*Pausa.*) D'acord.

Per tant, el resultat d'aquesta votació són 10 vots a favor, 2 vots en contra i 4 abstencions.

Proposta de resolució sobre els abusos de la dictadura militar a Myanmar 250-01035/13

Procedim, doncs, al segon punt de l'ordre del dia, que és la proposta de resolució sobre els abusos de la dictadura militar a Myanmar. És una proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, juntament..., i ja està, el Grup Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula el diputat Ferran Pedret per fer-ne l'exposició.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Vam presentar aquesta proposta de resolució al març d'enguany, arran de la notícia que havia transcendit de l'extensió de la declaració de la llei militar per part de la dictadura militar que governa a Myanmar, a tres nous municipis de la regió de Sagaing, que s'afegeixen a altres municipis del país en què ja s'havia proclamat la llei marcial, fins a totalitzar, en el moment en què nosaltres havíem presentat la proposta de resolució, una cinquantena de municipis sota aquest règim, a diversos estats dels que conformen la República de Myanmar.

A més, es dona la circumstància que aquests tres municipis en els que s'havia declarat la llei marcial estarien sota el poder executiu i judicial del comandant militar regional o el major general, que equival a general de brigada, Than Htike, sancionat per la Unió Europea per greus vulneracions dels drets humans, incloent-hi un ús excessiu de la força i un atac a una escola del municipi de Depayin, en el que van morir onze criatures el mes de setembre del 2022.

El fet és que la situació al conjunt de Myanmar des de la perspectiva dels drets humans és molt preocupant, no només per la llei marcial proclamada en diversos dels municipis, com hem dit, sinó en general, no?

Algunes de les esmenes a les que després farem referència posen l'accent en una qüestió que ha estat tractada també per aquesta comissió, que és la persecució al grup, a la minoria nacional dels rohingya, com passa, de fet, també amb altres minories ètniques de Myanmar, que també pateixen una especial repressió per part d'aquesta dictadura militar, no?

Però no només això, sinó que, a més, la llei marcial permet la celebració de, diguem-ne, processos contra els opositors al règim militar sense que es pugui donar absolutament cap garantia, amb absoluta opacitat, no? I en aquests processos han estat condemnades més de cent persones a la pena de mort, incloent-hi quaranta-una persones condemnades en absència.

És més, òbviament, la posada en marxa d'aquesta llei marcial en aquests municipis, en un context en què en el conjunt del país l'exercici dels drets i llibertats més bàsics, doncs, no està garantit..., però allà on impera la llei marcial hi ha una restricció encara més profunda de la llibertat d'expressió, de reunió pacífica o d'associació. I es facilita l'opacitat respecte a les vulneracions dels drets humans, i, per tant, es facilita la manca d'exigència de responsabilitats dels qui tinguin responsabilitat en aquestes vulneracions.

Per tot això, els demanem, a la resta de grups parlamentaris, el suport a la proposta de resolució que hem presentat, en la que demanem que es mostri la solidaritat amb la ciutadania a Myanmar, que s'oposa pacíficament a la dictadura militar i fer una crida des d'aquí a la comunitat internacional per augmentar la pressió sobre la

junta militar a fi que acordi amb l'oposició, el més aviat possible, una transferència de poders a un poder civil elegit per la ciutadania de Myanmar a través d'unes eleccions justes, lliures i transparents, amb presència d'observadors internacionals i fer una crida, en general, al respecte als drets humans i a acabar amb la política d'estendre les àrees sota llei marcial.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Aquesta proposta de resolució sí que té esmenes, i les defensareu per l'ordre en què van ser entrades. Per tant, té, en primer lloc, la paraula el diputat Josep Rius, de Junts per Catalunya.

Josep Rius i Alcaraz

Sí; moltes gràcies, president. I molt bona tarda a tots i totes. La situació a Myanmar no ha deixat d'empitjorar des del cop d'estat del 2021, i la repressió del nou règim es va estenent al país a poc a poc a tot arreu i, a més, va copsant encara més en pobresa i en una manca de l'estat del benestar perquè puguï protegir els seus ciutadans, especialment els infants i la gent gran. Amb la llei marcial, a cinquanta municipis del país es confirma aquesta política de repressió.

Ho hem dit moltes vegades: sense democràcia no hi ha drets humans ni llibertats fonamentals que puguin exercir-se ni que es puguin defensar –a Myanmar i arreu del món. Davant d'aquesta situació, com no pot ser d'una altra manera, el nostre grup parlamentari mostra tot el suport i solidaritat.

Per tal de reforçar més aquesta proposta de resolució, hem presentat tres esmenes –que vull agrair d'avançada la seva acceptació al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar– en la línia de poder incidir, per una banda, en la necessitat que des de Nacions Unides s'actui de manera immediata, mitjançant una missió d'observació, per defensar els drets humans. També que des de la Unió Europea es prenguin tots els mecanismes necessaris, mitjançant sancions internacionals, per pressionar el règim militar que cessi aquesta repressió. I, per últim, i no menys important, que la comunitat internacional no obli la minoria rohingya, que durant anys ha estat objecte d'un brutal genocidi. I, per tant, doncs, agrair una altra vegada que s'hagin acceptat aquestes esmenes, que de ben segur també creiem que han millorat el text.

I, abans d'acabar, no puc estar-me de mostrar no només tot el suport i reconeixement a la tasca que ha fet i que duu a terme Open Arms des de fa molts anys. Mirin, per sobre de les diferències polítiques, per damunt de tot, a mi a casa meva sempre m'han ensenyat que hi han persones a tot arreu. I quan la gent no respecta les persones, llavors passa que hi han cordons democràtics. Per això hi han cordons democràtics, perquè no es respecten les persones. I tampoc és cristià, tampoc és cristiana aquesta actitud. Per tant, no volia deixar de donar tot el suport també a la tasca que duu a terme Open Arms i mostrar un rebuig profund a aquestes manifestacions que, comissió rere comissió, es manifesten.

El president

Gràcies, diputat. Ara tindria la paraula Esquerra Republicana en la defensa de les esmenes, i ho fa la diputada Ana Balsera.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Per fer unes consideracions al que comentaven els altres diputats que m'han precedit. En aquesta cambra hem tingut molts debats sobre qualitat democràtica, i el que demostren aquests debats és que en els últims anys ens hem trobat amb un desenvolupament de la qualitat democràtica preocupant. Així ho diuen els índexs que demostren aquest retrocés democràtic.

El cop d'estat que ha experimentat Myanmar és un exemple més d'aquest retrocés, tal com exposa la proposta de resolució que ha presentat el PSC. Ens apunta que el cop d'estat militar ha suposat una vulneració sistemàtica dels drets humans i la

implementació de la llei marcial, que ha obert les portes a la mà dura pel que fa a la repressió de la dissidència política.

I, en tot cas, nosaltres hem presentat una esmena, que ja avanço que, com que ha estat acceptada, agraïm la bona predisposició del diputat Ferran Pedret, que creiem que la nostra esmena complementa el dibuix que feia aquesta proposta de resolució. I és que el fet de permetre les eleccions tampoc s'ha traslladat automàticament en una garantia de drets democràtics i civils, especialment en un país com Myanmar, on ja hi ha hagut problemes respecte als drets de les minories.

I per aquest motiu els hi hem volgut presentar l'esmena, que posava el focus, precisament, en la protecció de la minoria –a veure com ho pronuncio perquè porto estona i encara no ho sé pronunciar– rohingya, de Myanmar. I, tal com recorda el relator especial de Nacions Unides, a l'agost del 2017 Myanmar va iniciar una campanya genocida contra aquesta minoria, incloent-hi la utilització sistemàtica de la violència sexual, l'assassinat generalitzat de civils i la destrucció de pobles sencers. Unes accions que van tenir com a conseqüència l'assassinat de milers de persones i de setanta mil persones desplaçades.

El mateix tribunal ha dictat sentència sobre aquest fet, ha exigit a Myanmar mesures cautelars per evitar aquests actes. I per tot el que comentaven, no?, que tot això va ser previ al cop militar, creiem que és una situació greu, perquè parlem de la democràcia a Myanmar, i no ho podem fer sense parlar d'una protecció efectiva també de les seves minories.

Simplement per agrair al company Ferran Pedret que hagi portat aquesta proposta de resolució, que votarem a favor.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del diputat de VOX. Diputat Tarradas...

Alberto Tarradas Paneque

Sí, simplemente para anunciar nuestra abstención.

Muchas gracias.

El president

Ara seria el torn de la CUP, el diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Només per expressar el nostre suport a la proposta de resolució, sense res més a afegir.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Doncs ara és el torn d'En Comú Podem, la diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Nosaltres també donarem suport a la proposta de resolució. Agraïm també al Partit Socialista que l'hagi presentat. I, senzillament, després de llegir algunes de les esmenes presentades, constatar la doble vara de mesurar pel que fa a la vulneració de drets humans d'alguns grups parlamentaris, que quan és el cas de Myanmar demanen sancions, però quan és el cas d'Israel voten en contra d'aplicar-les.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, en absència del Grup Parlamentari de Ciutadans, tanca aquesta roda d'intervencions el diputat del Grup Mixt, el diputat Serrano.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. Simplemente, para anunciar nuestro voto favorable.

El president

Molt bé. Doncs votarem aquesta proposta de resolució incorporant les esmenes. Voleu intervenir per...? *(Pausa.)* Sí, si us plau, diputat Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Renuncio al torn. Ha estat explicat que les assumia, i podem passar a votar.

El president

Disculpeu, eh? Doncs votarem, com us deia, amb el vistiplau del grup proponent, el Grup Socialistes, la proposta de resolució amb totes les esmenes presentades tant per Junts per Catalunya com per Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots a favor del Grup Socialistes, el Grup Mixt, el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup de Junts per Catalunya i el Grup d'En Comú Podem i el Grup de la CUP.

Vots en contra?

Abstencions?

Una abstenció.

Per tant, amb 16 vots a favor i 1 abstenció, aquesta proposta de resolució... *(Veus de fons.)* Amb 15 vots a favor? *(Pausa.)* Amb 15 vots a favor i 1 abstenció queda aprovada aquesta proposta de resolució.

Proposta de resolució de suport a la política de pau total del Govern de Colòmbia

250-01069/13

Anem ara pel tercer punt de l'ordre del dia, que és la proposta de resolució de suport a la política de pau total del Govern de Colòmbia. És una proposta del Grup Parlamentari d'Esquerra, juntament amb el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular i també el Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Per tant, en ordre dels que han estat signataris, tindria la paraula, en primer lloc, el... *(Veus de fons.)* Sí, la diputada Jenn Díaz, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Endavant.

Jenn Díaz Ruiz

Moltes gràcies. Bona tarda a tothom. Bé, com ja anuncia la capçalera d'aquesta proposta de resolució, és de suport a la política de pau total del Govern de Colòmbia, perquè els acords de pau ja sabem, doncs, que no porten la pau definitiva, que no són un botó que el 2016 es toca i que, automàticament, existeix, no?, es dona pas a una pau. Però que hagi guanyat un govern d'esquerres tampoc garanteix la pau definitiva de manera immediata.

De fet, en el viatge que vam fer a Colòmbia de seguiment, de cooperació, de l'agència de cooperació, una de les coses que més ens deien és que el fet que hagués guanyat l'any passat el Govern d'esquerres, doncs, apellava a l'esperança, però que també hi ha una certa pressa perquè tota la complexitat del país va més enllà de qui guanya les eleccions.

I, per tant, què vol dir aquesta pau total? Vam fer una reunió aquí amb la taula, la Taula per Colòmbia, a qui agraïm també el suport i l'acompanyament que han fet en aquesta proposta de resolució, perquè el que vol dir la pau total no és una altra cosa que va més enllà d'un acord entre un govern i els actors armats, va més enllà de qui guanya unes eleccions i, en definitiva, que aquesta pau, si no es fa amb les comunitats indígenes, si no es fa amb els camperols, si no es fa amb les comunitats afrodescendents, amb les dones, amb el col·lectiu LGTBI, amb els líders de la so-

cietat, amb els defensors de drets humans, doncs és una pau incompleta, és una pau institucionalitzada i, per tant, serveix a uns pocs només, no?

Tota aquella absència de l'Estat en les zones més rurals, però també en les zones urbanes, ha deixat unes grans desigualtats. Que, probablement, aquest acord de pau, que és benvingut, que és saludat, que s'acompanya i que se celebra des d'aquest Parlament, doncs, no és automàtic. I, per tant, des del Parlament de Catalunya i des d'aquesta comissió el que fem és donar el nostre suport, seguir atentes a la implementació d'aquests acords de pau; també donar suport a aquest Govern, que, davant de tota aquesta adversitat que va més enllà del seu Govern, que és l'Estat i tots els poders al darrere..., doncs reconèixer el paper de totes aquestes persones que han quedat al marge dels acords, que també volen participar comunitàriament i col·lectivament d'aquesta pau total. I entendre també el paper de l'exili, de la diàspora, com un exercici democràtic d'entendre que totes aquelles persones que són també fora de l'Estat i del país tenen alguna cosa a dir en la reparació, en la justícia, en la memòria d'aquest país, no?, amb aquesta certa complexitat de Colòmbia, que és el país prioritari d'aquest Govern en cooperació.

I, per tant, doncs, donar les gràcies a la Taula per Colòmbia i anunciar que, evidentment, com que l'hem signat, donarem suport a tots els punts de la proposta de resolució.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn de Junts per Catalunya, i té la paraula la diputada Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Gràcies, president. Quan en aquest Parlament parlem de Colòmbia i fem iniciatives parlamentàries i col·laborem amb la Taula per Colòmbia en diferents iniciatives, els escoltem, intentem treballar en millorar, com, per exemple, quan vam anar a la delegació d'observació de les eleccions del 2022 a Colòmbia, vam poder observar que el que proposava el Pacto Histórico, que era la força que finalment va guanyar, era l'esperança, i l'esperança del canvi en un país que havia estat dominat i controlat per una dreta i extrema dreta corrupta i violenta, que havia exercit la violència d'estat. I la victòria del Pacto Histórico va suposar això, l'esperança, el canvi.

I la primera cosa que posa el president Gustavo Petro damunt de la taula és el procés de pau, la represa del diàleg amb l'ELN i una mesa de diàleg al novembre del 2022, amb aquesta llei que es proposa, que és la llei de la *paz total*. I la *paz total*, amb les paraules del president Petro, és el premi, el requisit, el primer requisit..., disculpin, el primer requisit de la pau és que el poble tingui justícia, que és el que no havia tingut durant dècades de control de l'extrema dreta, dels governs corruptes, de l'uribisme.

La llei de la pau total, evidentment, és la inversió per la pau, és la millor inversió que pot fer un país democràtic i un país com Colòmbia, que es mereix aquesta pau. La implementació d'un sistema integral de la veritat, la justícia, la reparació i les garanties de no repetició a un país que ha estat amenaçat, diguéssim, atacat per la violència, per la violència de les guerrilles, pels desplaçaments, però també per la violència de l'extrema dreta per part de les forces policials i militars de l'Estat. Aquesta implementació de la pau, que no serà fàcil i que estem veient que comporta molts obstacles i molt de rebuig també, que és una cosa inaudita que algú s'oposi a la pau i a un procés de pau total... Jo crec que hauríem de defensar –i això és el que defensa la proposta de resolució– i centrar-ho en un procés de defensa dels drets humans i al voltant dels drets humans, com es pot fer i com s'ha de fer la pau.

A mi m'agradaria destacar, especialment, els processos de recerca de persones desaparegudes. Colòmbia és un país, tristament, conegut pels centenars de milers de persones desaparegudes i dipositades en fosses comunes arreu del país, amb una

justícia restaurativa, precisament per allò que deia el president, que el primer requisit és la justícia per la pau i la pau total que vinculi tots els drets humans, que acabi amb el racisme, que acabi amb el patriarcat, que acabi amb l'etnicisme o l'ecocidi que han patit durant molts anys les ètnies, els indígenes, especialment..., i m'agradaria destacar especialment el poble uwa, per exemple, que ha patit desaparicions forçoses, desplaçaments, etnocidi, ecocidi.

I també tenir justícia reparativa per a les persones defensores de drets humans a Colòmbia, que han estat perseguides per la diàspora, per l'exili, perquè puguin tornar a Colòmbia en pau.

I és essencial que perquè aquesta pau funcioni tingui un govern d'esquerres, un govern que pugui fer de la pau un objectiu assolible a Colòmbia, com el que està fent el Govern del president Petro.

I és essencial que la comunitat internacional es posicioni a favor d'aquesta pau, que expressi públicament el suport a aquest pla, com fem avui des del Parlament, com vam fer les vegades que hem anat des del Parlament a les delegacions de diputats a Colòmbia per defensar els drets humans o per ser testimonis de l'observació electoral d'unes eleccions que tinguin garanties democràtiques i com farem avui donant suport a aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, i té la paraula el diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. És difícil no repetir les coses que ja han estat dites. Si més no, com a grup també promotor d'aquesta proposta de resolució, subratllar que, efectivament, Colòmbia, majoritàriament, la majoria del poble colombià s'ha encarrilat cap a un projecte de construcció de pau, de democràcia i de justícia social que en aquests moments té la seva millor expressió política i institucional amb l'actual Govern colombià, profundament compromès amb aquests tres objectius: el de la pau, el de la democràcia i el de la justícia social.

Malauradament, no és tota la societat colombiana, perquè encara hi han importants sectors de la dreta, de l'extrema dreta social, econòmica i política colombiana, de la narcodreta i del paramilitarisme que pretenen continuar vivint a costa del conflicte i, per tant, posant pals a les rodes a l'acció del Govern Petro en aquesta construcció de pau, de democràcia i de justícia social.

Tot el nostre suport i solidaritat i tot el nostre compromís polític i institucional per tal de reforçar, legitimar i sostenir aquest procés de pau des de totes les instàncies al Parlament de Catalunya i en tot allò que puguem incidir des del punt de vista internacional.

Tanmateix, com ja s'ha dit, aquest procés de pau encara té alguns punts febles, alguns punts fràgils derivats de la complexitat del conflicte fins avui. Un és el de la reforma agrària, la redistribució de la propietat de la terra. Aquest és un tema fonamental perquè es pugui construir pau, democràcia i justícia social a llarg termini.

Òbviament, tal com s'ha dit, la fragilitat i la vulnerabilitat dels pobles originaris en si mateixos, però també pels territoris que legítimament i històricament ocupen els seus territoris comunitaris, que són objecte de la depredació extractivista de determinats sectors econòmics colombians i multinacionals, amb les vulneracions que tot això comporta de drets humans i ambientals.

També els atacs que dia sí i dia també, amb conseqüències mortals, pateixen les defensores dels drets humans. És com si ara el conflicte violent, el conflicte armat, s'hagués desplaçat contra la societat civil organitzada, que sustenta en les comunitats locals i en els moviments socials aquest procés de pau, democràcia i justícia

social. I també, com s'ha dit, amb aquesta violència que pateixen especialment les dones i els col·lectius racialitzats.

I és per això que hem volgut també participar en la promoció d'aquesta proposta de resolució per tal de donar suport a aquest procés de pau total basat en la veritat, en la justícia, la reparació i la no repetició. Perquè sense veritat, sense justícia, sense reparació i sense no repetició no hi ha possible procés de pau ni a Colòmbia ni enlloc.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn d'En Comú Podem i de la seva portaveu, la diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Sí, efectivament, ja s'ha dit pràcticament tot; difícil dir res que no hagin dit abans els grups amb els quals cosignem aquesta proposta de resolució.

Potser voldria dedicar el temps, sobretot, a reconèixer la tasca de la Taula Catalana per Colòmbia, una taula que fa més de vint-i-cinc anys, si no recordo malament, que està funcionant a Catalunya, que és un espai d'interlocució i d'interacció entre les ONGs de la societat civil catalana, entre administracions públiques i també, sobretot, amb organitzacions de població colombiana, que resideix aquí a Catalunya; una taula que és exemple tant a Catalunya com a la resta de l'Estat i fins i tot a Europa de com és possible organitzar i buscar sinergies entre diferents actors per treballar d'una manera ferma per la construcció de la pau a Colòmbia i per la denúncia de les vulneracions dels drets humans allà on es donen.

Aquesta proposta de resolució no és la primera i no serà l'última que en realitat ve afavorida i impulsada per la Taula Catalana per Colòmbia. El que fem els grups d'alguna manera és recollir aquest esforç.

Per això també destacar algun dels punts que també s'han anat comentant, que és aquest punt que demana el reconeixement de la diàspora colombiana que viu arreu del món i que s'estableixin mecanismes de participació efectiva, no?, i que hi hagi una relació institucional i política per part de les institucions catalanes amb aquesta comunitat colombiana activa en la construcció de la pau. Moltes de les persones que estan aquí són persones que són també víctimes del conflicte, que van haver de fugir i que han estat perseguides. Moltes d'elles han estat considerades refugiades i demandants d'asil també, i, per tant, tot el suport a aquestes persones.

I de pas, fer una reflexió, no?, que seguim tenint pendent, una reflexió a nivell de l'Estat espanyol a l'hora del reconeixement de les peticions d'asil. Perquè, justament, el fet de que es consideri que Colòmbia ja no és un país que està en conflicte està motivant que moltes de les peticions de sol·licitud d'asil que estan fent persones que provenen de Colòmbia siguin denegades. I el fet de que hi hagi uns acords de pau no vol dir que hagi acabat la violència a Colòmbia, com ho demostra la quantitat de líders i de «líderesses» i de persones que encara estan sent assassinades per grups paramilitars i per grups vinculats a grups narcotraficants. Per tant, encara són molt necessaris aquest suport i aquesta solidaritat i aquest acompanyament a les víctimes de la repressió de Colòmbia.

I un esment especial de la part de com els pobles indígenes han patit aquest conflicte, de com són encara més difícils la reconstrucció i la construcció de la pau per als pobles indígenes. Ara farà un any que va haver-hi una nova matança al poble uwa. No deixa d'haver-hi matances de persones que, justament, la seva cosmovisió i la seva manera d'entendre la terra fan que siguin els protectors i els garants del territori i d'aquesta construcció de pau. I, per tant, cal que el Govern de Colòmbia, aquest nou Govern que és un bri d'esperança, malgrat totes les dificultats que s'han comentat, perquè continua havent-hi molta oposició, destini els recursos i tota la vo-

luntat política necessària perquè aquests acords de pau traspuïn totes les polítiques que es facin a Colòmbia.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara seria el torn de la resta de grups. Començaríem pel Grup Socialistes. Té la paraula el diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. En primer lloc, assenyalar que no hem estat convidats a fer-ho, però no hauríem tingut especial inconvenient en subscriure la proposta de resolució. Sí que és veritat que, si haguéssim tingut alguna cosa a dir en la redacció, potser haguéssim aportat que no era necessari un to laudatori de l'actual Govern colombià, al marge del que cadascú pugui opinar respecte al Govern, per tal d'acabar conclouent el que es demana en la part resolutiva de la resolució, no?, en el que nosaltres estem d'acord i hi donarem suport.

El cert és que crec que val la pena assenyalar, a més a més de tot el que ja ha estat dit per altres portaveus que han intervingut en el debat, que la pau no s'assoleix només per l'absència de violència armada, que, a més, és un estadi en el que ni tan sols es troba encara plenament Colòmbia, sinó que requereix altres circumstàncies que permetin afirmar que una societat ha assolit realment un estat, diguem-ne, de pau, no?, i que moltes tenen a veure amb les condicions materials de vida, òbviament. S'ha fet referència a algunes qüestions. Altres tenen a veure també amb la garantia de l'exercici dels drets i amb la protecció de persones i col·lectius que estan en situació d'especial vulnerabilitat després de, com s'ha dit, un conflicte, no només llarguíssim, un dels de major durada de la història de la humanitat, sinó, a més, d'una enorme complexitat, no?, per la multiplicitat d'actors que hi intervenen i per les moltes problemàtiques socials, econòmiques, polítiques que s'entrecreen en les violències que ha estat havent-hi a Colòmbia, doncs, durant llargues dècades.

Per tant, tot el que sigui donar suport als processos que, impulsats tant des de la societat civil colombiana com des de les institucions, busquin afermar la pau i aprofundir en les condicions que la fan possible, no només en el moment actual, sinó que la puguin fer duradora i que la puguin fer socialment justa, doncs, ens sembla que és quelcom al que val la pena donar suport. I, per tant, el nostre grup parlamentari així ho farà.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Sí; muchas gracias, presidente. Una vez más el separatismo y la izquierda aprovechan cualquier oportunidad que tienen para blanquear el terrorismo, ya sea ETA, ya sea el terrorismo islámico, como hemos visto que se me ha, pues, impedido siquiera mencionar la propia existencia de...

El president

Diputat, torno a posar-li en pausa. Dir que grups d'aquest Parlament blanquegen el terrorisme crec que torna a depassar el que hauria de ser la mínima cortesia parlamentària, però, sobretot, una qüestió més profunda, que és que està parlant de qüestions molt greus. Ja sé que no ho farà, però jo el torno a convidar a que ho retiri. Li torno a dir que no l'interrompré més, si és que no m'ho posa extremadament difícil, però no podem deixar passar aquestes expressions com si no passés res, perquè surten del joc que ens hem marcat en el Parlament, que és el joc del respecte als principis bàsics democràtics, als drets humans i a qüestions molt molt bàsiques de la vida parlamentària. Endavant.

Alberto Tarradas Paneque

El joc de que parlin els de sempre i callin els altres. En fin, sí, se blanquea el terrorismo, ya sea ETA, ya sea el terrorismo islámico o el terrorismo narcocomunista de Hispanoamérica.

En este caso, pues, nos presentan una moción para elevar a los altares a un terrorista, a un guerrillero, a Gustavo Petro, un presidente de Colombia títere de Cuba y títere de Venezuela, miembro de la alianza criminal del Foro de Sao Paulo. Pero eso no es nuevo; los separatistas y la izquierda llevan años manteniendo relaciones con organizaciones colombianas que buscan la caída de la democracia de nuestra nación hermana.

De hecho, hace pocas semanas, de la mano de la presidenta del Congreso, la señora Meritxell Batet, Gustavo Petro fue recibido entre aplausos en la cámara de la soberanía nacional, un auténtico insulto a todos los españoles y a todos los colombianos. (*Veus de fons.*)

La gestión de Petro durante sus primeros meses de gobierno ha sido, pues, sumamente lesiva para Colombia, porque, en lugar de centrarse en resolver los problemas más acuciantes de su pueblo, se ha dedicado a promover la legalización de drogas, a desmoronar la legitimidad de las fuerzas armadas y de la policía o a otorgar impunidad a los grupos terroristas como las FARC, ELN, el Clan del Golfo, así como el colectivo hermano llamado Primera Línea. Ha destrozado la economía, desmantelando la industria minera, la petrolera, los avances del sistema de salud, y se ha cargado también el régimen de pensiones.

Respecto a la política internacional, la primera de ese Gobierno ha sido la de interceder y legitimar la tiranía venezolana, solicitar el levantamiento de las sanciones del régimen de Maduro, desestabilizar mediante la burda injerencia a las instituciones democráticas del Perú al insistir que el golpista Pedro Castillo es el legítimo presidente de esa nación, mientras califica de nazi a la policía de ese país.

Petro representa a la perfección los intereses del Foro de Sao Paulo y del cártel de Puebla, organismos que buscan imponer en Iberoamérica una hegemonía que amenaza los principios de la democracia, de las libertades y del estado de derecho.

No podemos, por supuesto, dar apoyo a una propuesta como esta, donde los grupos parlamentarios aquí presentes, todos los grupos parlamentarios aquí presentes pusieron alfombra roja a Petro el pasado 3 de mayo. Solo VOX abandonó esa sala ante la presencia de Petro.

En coherencia, nosotros vamos a votar en contra de esta propuesta, que tiene puntos propositivos tan aberrantes como que el Parlamento de Cataluña da apoyo integral a la política de paz total del Gobierno de Colombia. Un gobierno de Colombia, cabe recordar –y lo recordaré las veces que haga falta–, cuyo presidente es un terrorista no arrepentido, un enemigo de las libertades, que tiene un pasado de sangre y que ha dejado a su paso dolor y muertos.

Y, bueno, es que es un cinismo totalmente descarnado, ¿no?, defender que el Gobierno de Petro es un gobierno de paz. Y es vergonzoso que el Gobierno de España haya recibido con los más altos honores al presidente de Colombia, entregando incluso la medalla de la más grande mujer que jamás ha pisado España, que es Isabel la Católica. (*Remor de veus.*)

Muchas gracias.

El president

Sí; abans del següent torn, jo crec que no expresso el sentir d'aquesta presidència, sinó el del conjunt de la Mesa: el màxim respecte als mandataris internacionals que de forma cívica, pacífica i democràtica han assolit la seva posició. I no volíem deixar-ho passar.

I, per tant, en últim lloc en aquest torn de paraules, una altra vegada en absència del Grup Parlamentari de Ciutadans, és el diputat Serrano, del Grup Mixt.

Gràcies.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidente. Simplemente para expresar nuestro voto en contra de la propuesta de resolución.

El president

D'acord.

Doncs procedim a la proposta de resolució. Com sabeu, no té esmenes.

I, per tant, us demanaré: vots favorables?

Que són el Grup Socialistes, el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup de Junts per Catalunya, el Grup d'En Comú Podem i el Grup de la CUP.

Vots contraris?

Dos vots contraris a aquesta proposta de resolució.

Per tant, aquesta proposta de resolució queda aprovada amb 14 vots a favor i 2 vots contraris.

Sol·licituds de compareixença

356-01242/13 i 356-01243/13

Ara ja hauríem de començar amb els següents punts, que són sol·licituds de compareixença. La primera és una proposta que fa la portaveu del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, Susanna Segovia, que és la sol·licitud de compareixença d'una representació del CIEMEN, del Centre Internacional Escarré per a les Minories Ètniques i les Nacions, per tal que presenti l'informe *Hirak del Rif: entre la repressió i l'oblit (2016-2023)*. La voleu presentar?

Susanna Segovia Sánchez

Sí; no, de fet, només per aclarir que tant la 4 com la 5 estan relacionades, que es podrien sustentar conjuntament. I que hi ha una petició que s'ha fet arribar als diferents grups parlamentaris, a veure si es pot sustentar en la propera comissió del 21 de juny. I també una proposta de resolució que, si ha passat tots els terminis establerts, ens agradaria que es pogués fer també el 21 de juny, perquè pel contingut de la proposta de resolució i la compareixença és la data que necessiten per poder-hi fer més incidència.

Gràcies.

El president

Abans de donar la paraula a la resta de grups, sí que ens ha arribat aquesta proposta. Hi ha una predisposició majoritària d'aquesta comissió perquè això sigui així. Per tant, no hi haurà problema.

Us sembla, doncs, que..., voleu presentar el punt cinquè també i els votarem conjuntament o no? Es pot fer? *(Veus de fons.)* Sí?

Doncs si vols presentar també el punt cinquè... *(Veus de fons.)* D'acord, perfecte.

Hi ha algun altre grup parlamentari que es vulgui expressar amb relació a aquesta sol·licitud de compareixença? *(Pausa.)*

Doncs vots a favor de les sol·licituds 4 i 5? Ah, esteu tots d'acord amb que les votem conjuntament? Sí? *(Pausa.)*

Doncs vots favorables a aquestes sol·licituds de compareixença?

El Grup Mixt, el Grup Socialistes, el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup de Junts per Catalunya, el Grup d'En Comú Podem i el Grup de la CUP, favorables.

Vots en contra?

Grup Parlamentari de VOX.

Per tant, les sol·licituds 4 i 5 queden aprovades amb 15 vots a favor i 1 en contra.

Sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Associació Iraniana de Catalunya perquè informi sobre la situació política, social i econòmica a l'Iran i la persecució de l'oposició al règim

356-01258/13

Aniríem al punt sisè, aquesta sol·licitud de compareixença d'una representació de l'Associació Iraniana de Catalunya davant la Comissió d'Acció Exterior perquè informi de la situació política, social i econòmica a l'Iran i la persecució de l'oposició al règim. Aquesta és una proposta que ens ha fet el senyor David Pérez en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Hi voleu fer alguna mena de presentació? Procedim directament...? *(Pausa.)* Algun altre grup vol fer alguna...? *(Pausa.)* No?

Doncs procediríem a la votació.

Vots favorables?

El Grup Socialistes, el Grup Mixt, el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup de Junts per Catalunya, el Grup d'En Comú Podem i el Grup de la CUP.

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, amb 15 vots a favor i 1 abstenció, aquesta sol·licitud expressada en el punt 6 queda aprovada.

I l'últim punt d'avui és aquesta compareixença del president de l'Institut Català Internacional per la Pau davant de la Comissió d'Acció Exterior, Unió Europea i Cooperació per a presentar l'informe sobre les activitats del 2022. Ens ho han sol·licitat ells directament.

Per tant, vots a favor?

El Grup Mixt, el Grup Socialistes... *(Veus de fons i rialles.)*

Parem un minut. Els fem entrar i comencem aquesta compareixença, si us plau. Perdoneu.

La sessió se suspèn a tres quarts de quatre de la tarda i tretze minuts i es reprèn a les quatre i vuit minuts.

El president

Si us sembla, reprenem la sessió.

Compareixença del president de l'Institut Català Internacional per la Pau per a presentar l'informe sobre les activitats del 2022

359-00031/13

Des d'una perspectiva històrica, és una sort que per una vegada el legislatiu hagi anat per davant de la societat civil organitzada, i que no serveixi de precedent. Donem la benvinguda per fer aquesta compareixença de l'Institut Català Internacional per la Pau per presentar el seu informe d'activitats del 2022. Donem la benvinguda a en Xavier Masllorens i també a en Kristian Herbolzheimer, diguem-ho així. *(Rialles. El presidentriu.)* I la Núria Nadal, que també els acompanya; benvinguda.

Si us sembla, ho farem com és habitualment. Us donarem vint minuts perquè comenceu aquesta presentació; us els podeu dividir com us sembli. Després hi haurà una posterior intervenció dels grups parlamentaris, que ja sabeu que jo us apunto tres minuts, però que, com que podeu arribar fins a cinc, doncs, feu-ho com millor us vingui. I, finalment, tancareu la sessió amb un últim torn de deu minuts per si voleu respondre o us heu deixat alguna qüestió en el primer torn d'intervencions. D'acord? Per tant, sense més, té la paraula el president de l'ICIP, en Xavier Masllorens.

El president de l'Institut Català Internacional per la Pau (Xavier Masllorens i Escubós)

Bé, volíem demanar al president que si fem una mica més curta la presentació, si tindrem una mica més de temps per fer les... (*Veus de fons.*) Molt bé. Gràcies, doncs.

Doncs moltes gràcies i bona tarda, president, i senyors i senyores diputats. Bé, no faré un resum molt exhaustiu de totes les activitats que hem fet l'any 2022, tot i que han estat moltes i molt reeixides, perquè vostès tenen en format virtual des de fa unes setmanes la nostra memòria i, avui mateix, la tenen ja en format físic.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Bé, celebrem poder tornar a retre comptes de l'activitat anual de l'ICIP a aquesta comissió i, realment, comencem ja amb la presentació. Això no sé com ho farem.

El món té deu vegades més de murs, de fronteres que fa deu anys, que fa trenta anys, perdó. L'any 1989, quan va caure el mur de Berlín, n'hi havia sis, i ara n'hi ha seixanta-tres. Se'n segueixen aixecant a Israel, als Estats Units, al Pakistan, al Marroc, als Balcans, a les repúbliques bàltiques, a Bulgària o al port de Calais, a França. En canvi, la resolució de conflictes armats mitjançant la negociació i el diàleg, és a dir, el que en diríem no murs, sinó ponts de diàleg, ha minvat durant els darrers anys.

Simbòlicament, els murs que separen pobles i països guanyen terreny, mentre que els ponts que apropen la gent perden terreny. I si no hi ha ponts, des d'una i altra riba, només hi ha crits, refermar opinions pròpies i polaritzar postures. D'aquesta manera, el mandat de l'ICIP, com el de tots els instituts i entitats de pau, queda tocat i necessita de nosaltres una actuació més decidida i una capacitat d'incidència més gran.

Vull reiterar el que vàrem dir fa uns mesos en aquesta mateixa comissió en presentar la memòria de l'any anterior: un món més armat no és un món més segur, i la recerca de la màxima seguretat acaba provocant més inseguretat, i encara més en un món tan interconnectat i tan interdependent com l'actual. L'exaltació del militarisme i la seguretat armada com a solució única per bastir un món més segur contradiu tant la lògica de la recerca d'una seguretat comuna i compartida per totes les nacions i contradiu també el sentit comú de conservació de l'espècie humana.

Remar a contracorrent a favor d'aquesta lògica és el que hem intensificat durant l'any 2022 des d'una de les nostres quatre àrees de treball, que es diu Alternatives de seguretat; un esforç que ha anat impregnant les altres àrees de treball.

Per exemple, ha impregnat l'àrea de Diàleg social i polític, amb l'enquesta ICIP 2022, que hem centrat en la convivència i cohesió social a Catalunya, estudiar quin grau de convivència i quin grau de cohesió social tenim a la societat catalana. Perquè sabem que una societat més cohesionada és també una societat més segura i volem analitzar en profunditat les claus que defineixen el grau de cohesió de les societats.

Els temes de seguretat també han empeltat la línia Violència fora dels contextos bèl·lics, amb l'impuls des de l'ICIP de la Xarxa Llatinoamericana de Dones, Pau i Seguretat, per posar-ne un altre exemple.

Tothom anhela un món més segur, però el 2022 no ha fet més que caminar en la direcció contrària. Per això, des de la línia Alternatives de seguretat volem promoure discursos i pràctiques alternatives a la noció tradicional de seguretat, amb una recerca sobre l'abordatge de la seguretat en els estudis universitaris, fent aportacions a la comissió d'estudis d'aquest Parlament sobre el model policial, participant activament en el Berlin Peace Dialogue o en un grup de treball sobre seguretat pública a Catalunya.

I ara, com que els he dit que no explicaré totes les coses que fem, doncs, seguiré amb un altre aspecte diferent a les àrees de treball.

El 24 de febrer del 2022 l'exèrcit rus va envair Ucraïna. La violència i la inseguretat a les portes de casa nostra van agafar quasi tothom amb el peu canviat. L'ICIP, fidel al seu mandat, va marcar des de l'inici el seu posicionament, entenem que realista i madur, allunyat de postures ingènues o maximalistes, però radical en els seus fonaments de promotor de diàleg i de solidaritat. Per això, la nostra presència a mitjans de comunicació, d'aquí i de fora, ha estat molt superior a la nostra presència mediàtica habitual en altres temes. Tot i això, la complexitat del conflicte i els canvis vertiginosos en les relacions internacionals i geoestratègiques fan que haguem de ser molt curiosos amb les nostres anàlisis.

De la mà d'una entitat catalana, hem estat a Ucraïna, documentant un total de 247 accions de resistència civil no violenta que s'han donat en aquell país, tant a les ciutats ocupades del Donbàs com a la resta del país, activitats que no guanyen guerres, que no surten al *Telenotícies*, però que són molt importants per empoderar les poblacions i per canalitzar sentiments col·lectius davant qualsevol injustícia o barbaritat. Podeu trobar l'informe, un mapa interactiu i una sèrie de vídeos al web de l'ICIP.

Passo a exposar, en un cop d'ull, el volum d'activitats del nostre institut durant el 2022. Hem fet i heu participat en vint-i-nou seminaris, cursos i jornades; 1.600 persones han seguit les nostres activitats de forma presencial i 1.440 de forma virtual. Hem fet nou edicions pròpies de llibres, fulletons o informes, i un fons bibliogràfic actual de 9.700 volums. Hem seguit fent la convocatòria d'ajuts: 80.000 euros per a treballs de recerca universitària sobre la pau, i 77.000 per a projectes de promoció de la pau a entitats sense ànim de lucre.

Durant l'any hem realitzat una sèrie de tallers de promoció de diàleg per a joves, per a professorat i per a persones influents de diferents àmbits de la societat catalana, com, per exemple, les joventuts dels grups polítics.

També hem consolidat el concurs de *hip-hop* per a joves, que ha arribat a la seva sisena edició amb una participació creixent d'alumnes d'institut de secundària i també de grups de joves d'entitats socials repartits per tot Catalunya.

El Premi ICIP Construcció de Pau 2022 es va lliurar el Dia Internacional de la Pau en aquesta seu parlamentària, el 21 de setembre, a un conjunt de vint-i-una entitats del País Basc en reconeixement al teixit associatiu que ha treballat durant molts anys i en condicions molt dures en favor de la pau en aquell lloc.

Hem fet moltes coses més, entre les quals parar atenció a les situacions de violència que van sorgint, fent-ne una anàlisi de causes i conseqüències a partir del diàleg amb actors propers a la situació.

L'any 22 ho hem fet, òbviament, en el cas d'Ucraïna, però també ens hem ocupat dels casos del sud de Sudan, amb un seminari on vam estar presents; en la situació de violència a El Salvador, i organitzant un seminari de construcció de pau a Somàlia i al Manipur, a l'Índia.

I, per acabar, el meu reconeixement a l'equip operatiu de l'ICIP, un equip motivat i ben conjuntat, i també als membres de la junta de govern, un òrgan format per persones amb responsabilitats professionals importants i que dediquen a l'institut una bona energia, gratuïta i altruïsta.

Doncs, amb això, restem pendents de les seves preguntes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Doncs us quedarien nou minuts, que es sumarien als deu següents; serien uns vint minuts per a la segona intervenció.

I ara començaríem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris, de major a menor. En primer lloc, seria la diputada Rocío García, del Grup Parlamentari Socialistes. Endavant.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, president. Benvinguts i benvinguda, novament, en aquesta comissió, no?, per poder veure, tot i que breument –suposo que estem interessats més en el debat–, la tasca que heu fet durant aquest darrer any, tan marcat per la guerra encara present de Rússia contra Ucraïna, de Putin contra Ucraïna.

Des de la vostra presència –i m’ha semblat molt adient que pugueu expressar com us situeu en el terreny–, creiem que aquesta experiència té un valor incalculable, almenys per al nostre grup. Ens agradaria saber què heu pogut constatar amb aquesta presència. Vèiem, mentre fèieu la presentació, president Masllorens, que ens posàveu una imatge, no?, del director, que en el subtítol posava: «El Govern d’Espanya incrementa la despesa militar en un vint-i-cinc per cent.» No només el Govern d’Espanya, sinó que a Europa els governs europeus i no europeus han incrementat aquesta despesa i aquest suport militar a Ucraïna perquè es pogués defensar de la invasió russa.

Podríem dir, ja que han tingut aquesta experiència molt valuosa, que aquesta despesa ha estat necessària? Creuen que el poble d’Ucraïna s’ha hagut de defensar d’aquesta manera amb el suport d’Occident? I quines vies de sortida han pogut constatar, tot i que és incalculable, aquest valor que avui ens presenten, no?, d’haver pogut ser-hi, no només en altres països, com han esmentat, i sobretot en aquesta guerra.

Ja que parlem de pau, la pau està contraposada al conflicte, en aquest sentit, ja armat, bèl·lic, que dura més d’un any i que està tenint unes conseqüències catastròfiques humanitàries i genocides contra una població, i també té unes conseqüències contra aquest món occidental europeu, que n’estem patint també les conseqüències. I potser voldria saber la seva opinió sobre si estem normalitzant aquestes imatges de guerra a les portes d’Europa, si la nostra població infantil i juvenil, tot i que aquesta tasca que fa l’ICIP és necessària i d’un valor incalculable perquè no deixem que les generacions presents i futures pensin que la guerra és la solució als conflictes... Però, pensen que potser aquesta normalitat informativa, aquestes imatges als mitjans de comunicació poden portar-nos, poden portar la societat a que sigui una pel·lícula que ens passen cada dia als informatius i que no té sortida possible? I quina sortida hi veurien des de l’ICIP?

Ja sé que és molt aventurat fer aquesta pregunta al final d’aquesta guerra tan dramàtica. Jo, simplement, escoltar la seva opinió, que em sembla sempre molt important i rellevant, i la seva tasca.

Moltíssimes gràcies per la feina que fan.

El president

Moltíssimes gràcies, diputada. I ara és el torn del Grup d’Esquerra Republicana, de la diputada Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies. Bona tarda. Moltes gràcies a l’ICIP per acompanyar-nos aquesta tarda.

No fa gaire vam fer l’informe de l’any anterior, que anàvem una mica tard, i sembla que han passat només uns mesos, però que ja ens dona temps de parlar d’un altre any, perquè han passat moltíssimes coses.

I a la darrera compareixença vostès ens parlaven, doncs, probablement, d’una manca de pedagogia sobre la cultura de la pau, que el fet de la guerra d’Ucraïna havia, probablement, menjat terreny a una part de la societat que estava convençuda que la cultura de la pau era la solució i que, per tant, hi havia un cert consens que amb la crisi humanitària a Ucraïna, el fet de que fos a Europa, que estigués més a prop..., probablement, havia tornat un discurs, no?, que aquí ens parlen de la cultura del càstig, d’aquesta mirada que és més punitiva, que és d’entendre la seguretat des d’un punt de vista més autoritari, més bèl·lic, i que, en canvi, això a Catalunya no era un consens.

Els voldria demanar si des de la darrera compareixença fins a aquesta, i també tenint en compte que vostès ens parlaven de com han intentat empoderar, no?, altaveus acreditats a les joventuts a poder fer aquesta tasca, de poder fer aquesta pedagogia, de poder-ne parlar, si des de la darrera compareixença fins avui podem tenir la sensació que hem tornat a recuperar aquell consens de la cultura de la pau, de la construcció de la pau o si el retrocés i l'avenç també de l'extrema dreta i la que se'ns ve a sobre han contribuït a desestabilitzar aquest consens a Catalunya.

L'altre dia vaig tenir l'oportunitat, a un simposi internacional de la Pompeu Fabra amb la Universitat de Bogotà, de coincidir amb la companya Sílvia Plana, i ens va parlar en exclusiva de la participació de l'ICIP a la Comissió de la Veritat, que entenc que és aquest document que ens han passat avui. Els hi voldria demanar si ens podrien parlar concretament d'aquesta experiència, d'aquesta col·laboració com a bona pràctica.

De fet, parlant amb la companya Plana, una de les meves propostes era que poguessin venir també a la comissió d'exteriors a presentar-nos aquest informe, la participació de l'ICIP, però també com a bona pràctica, perquè en aquell simposi vam parlar, doncs, de moltes altres qüestions que tenen a veure amb la violència d'estat i amb la memòria democràtica, que potser en el cas de Colòmbia, no?, és una qüestió molt complexa, però que tenim a la nostra pròpia història algunes ferides sense tancar, sense resoldre i que, per tant, pot ser una bona pràctica, aquesta experiència de col·laboració, d'entendre que l'exili, la diàspora, que tots aquells actors de la societat que normalment no formen part de la reparació ni de la restitució..., que, finalment, en aquesta Comissió de la Veritat tothom hi ha tingut un paper. I, per tant, si ens podrien venir a parlar també en aquest sentit d'aquest informe, d'aquesta experiència.

I, per acabar, molt breument, han parlat de la presència i acompanyament també en El Salvador. Algunes de les experiències de resistència i d'estratègies de memòria de moltes dones colombianes segurament se surten dels estàndards de les polítiques de reparació. I els hi voldria demanar si també en aquestes experiències que vostès han acompanyat –i parlo concretament d'El Salvador per la vulneració de drets sexuals i reproductius de les dones en El Salvador–, aquesta perspectiva feminista que cal en l'acollida, en l'exili, en la cooperació..., si ens en poden fer cinc cèntims també en aquest sentit.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Seria el torn de Junts per Catalunya i del seu portaveu, el diputat Josep Rius.

Josep Rius i Alcaraz

Sí; moltes gràcies, president. I moltíssimes gràcies també per la presentació que heu fet, pels setze anys ja que porteu de treball, que el vull posar molt en valor.

A partir d'aquí, només algunes consideracions i si es pot gratar una miqueta més en algunes qüestions en el temps de què disposem. M'ha interessat molt el que s'ha dit d'aquestes 247 accions que s'han fet a Ucraïna *in situ* de resistència civil no violenta. Si podríeu desgranar, ni que sigui breument, una miqueta més quines conclusions o si hi han alguns *highlights* que ja poguéssim tenir.

També la vostra percepció –potser s'escapa una miqueta més– sobre el futur a curt i mitjà termini sobre aquest conflicte.

Coincideixo amb la diputada..., la Jenn Díaz, d'Esquerra Republicana, en aquest..., que m'ha interessat molt, aquesta aproximació sobre la cultura del càstig, eh?, aquesta mirada crítica en alguns articles que penso mirar-me també més a fons. Però, vull dir, la gestió de la por com a instrument polític, que penso que es fa en tot tipus de conflictes, eh?, en conflictes, per dir-ho d'alguna manera, bèl·lics, en conflictes no bèl·lics, en conflictes on no hi ha una violència física també.

I d'aquí també volia anar a una reflexió que jo no em canso de fer, que, malauradament, els conflictes van canviant. Existeixen conflictes armats i violents i amb morts al llarg de..., malauradament, a masses països, però també hi ha un altre tipus de conflicte modern, com pot ser, per exemple, doncs, el conflicte que estem vivint des de fa anys aquí a Catalunya, on hi ha hagut un altre tipus de reacció. Per sort, més enllà de les porres que van caure l'U d'Octubre, diguem-ne, no ha estat un conflicte amb morts ni amb una violència física, però sí amb un altre tipus de violència, que jo crec que un organisme –i m'agradaria saber també la vostra opinió– que promou la cultura de la pau i que la cultura de la pau passa, necessàriament, pel respecte als drets humans..., doncs m'agradaria saber la vostra aproximació.

En aquest sentit, he vist –i és una petita esmena, eh?, que faig jo i soc pesadet amb aquestes coses– que, dintre del diàleg social i polític, a les iniciatives aquestes per a la promoció del diàleg es parla de debatre sobre el conflicte polític a Catalunya. Jo crec que el conflicte polític no és a Catalunya; el conflicte polític és a l'Estat espanyol, perquè no hi ha política sense democràcia i hi han elements que, diguem-ne, s'haurien de millorar molt i molt.

Una última qüestió que he vist aquí i que no em puc estar també ara de recordar anteriors responsabilitats meves, però, diguem-ne, que era en l'àmbit privat, en l'edició dels llibres. Veig que n'hi ha dos que estan amb tots els drets reservats, diguem-ne, i n'hi ha un que, en canvi, està sota llicència Creative Commons. I, per tant, d'alguna manera, us animo a fer-los tots oberts i amb llicències Creative Commons perquè, precisament, pugui tenir la màxima difusió possible, i en un organisme com el vostre que, precisament,estic convençut que el que pretén és tenir aquesta visibilitat i que la seva tasca, doncs, arribi al màxim de persones possible.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Tarradas.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies. Moltes gràcies a vostès dos també per haver vingut avui i com ho han fet aquests últims anys.

Nuestra posición sigue siendo la misma: no creemos en la existencia de este órgano, sobre todo, pues, como decimos siempre, en un momento de graves deficiencias sociales, donde muchos ciudadanos de Cataluña están en espera de servicios de la Generalitat y, desgraciadamente, no están recibiendo..., unas listas de espera interminables. Y creemos que debería liberarse cuanto más dinero público para atender estas causas sociales y hacerlo cuanto antes.

Pero, bueno, como ya casi es tradición, le lanzaré una pregunta que yo he hecho por escrito, verbal y de todas las formas que se me ocurren: ¿podrían hacerme llegar la relación de gastos que han efectuado con esa tarjeta que poseen de una capacidad de crédito de treinta mil euros, por favor?

El president

Doncs ara seria el torn de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, i és el diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, moltes gràcies per la seva compareixença i moltes gràcies també i felicitacions per la seva tasca, que, any rere any, crec que compleix amb escreix les motivacions per les quals va ser impulsat i creat aquest institut.

Bé, jo crec que és un lloc, no sé si unànime, però sí majoritari, que el militarisme, que el bel·licisme, que la guerra, efectivament, no contribueixen a la pau, a la democràcia ni a la justícia a nivell global. Jo crec que portem prous anys d'història com perquè aquesta conclusió s'hagi construït en un lloc comú i compartit.

El militarisme i la guerra poden servir per a altres coses, però sens dubte, a escala global, no contribueixen, ans al contrari, a la construcció de pau, democràcia i justícia. Al contrari també, sempre va associat a vulneracions i vulneracions gravíssimes de drets humans, de drets socials, de drets civils i de drets polítics, a catàstrofes ambientals que agreugen la crisi climàtica que ja estem vivint. I tots aquests aspectes negatius de les conseqüències del militarisme i la guerra, malauradament, amb efectes no només a curt termini, sinó a mitjà i llarg termini i, per tant, generant després un esforç posterior d'enormes magnituds i de llarga durada per poder-ne revertir els efectes.

Malgrat això –malgrat això–, hem de constatar –la portaveu d'Esquerra Republicana ho formulava en termes de pregunta, jo ho formulo en termes d'afirmació– un retrocés en el nostre país pel que fa a la cultura política –des del nostre punt de vista és un retrocés, per a altres potser serà un avenç– amb relació a aquesta qüestió.

En el nostre país hem passat d'una hegemonia cultural i social indiscutible des d'un punt de vista pacifista i antimilitarista a, en aquests moments, assumir –i ho dic negativament– que estem en una situació contrària, d'hegemonia cultural del militarisme i del bel·licisme.

Òbviament, això, des del nostre punt de vista, és un repte que tenim com a societat i que tenim com a país i que hem de revertir més enllà del conflicte d'Ucraïna, que sens dubte ha contribuït a la inversió d'aquesta hegemonia. Però, malgrat el conflicte a Ucraïna, jo crec que hem de seguir aspirant a una societat amb hegemonia cultural clarament pacifista, antimilitarista i antibel·licista. I això genera una tasca enorme des del punt de vista polític, cultural, educatiu, etcètera. I també treballant per demostrar que hi han altres alternatives i que hi han altres solucions, com em consta que l'ICIP –i així vostès ho expliquen i ho justifiquen a la seva memòria– està intentant també fer; no només criticar i denunciar, fins i tot no només mediar, sinó també intentar aportar experiències alternatives en el que és la resolució de conflictes, sense haver d'utilitzar la violència i el militarisme.

D'altra banda, també he de dir que, des del nostre punt de vista, aquest retrocés des del punt de vista cultural, convertit ara en una hegemonia cultural del bel·licisme i el militarisme, també va acompanyat d'un augment, des del nostre punt de vista negatiu, de legitimació del paper de l'OTAN a escala global. Hem passat d'aquell «No a l'OTAN» i d'aquell referèndum anti OTAN, que va guanyar a Catalunya, a una major legitimació de l'OTAN. Una OTAN que està convertint Europa en un territori de guerra i de conflicte i que està tenint, com a conseqüència, una pèrdua de sobirania i d'autonomia d'Europa com a projecte propi, com a subjecte internacional amb sentit propi, i està augmentant, al contrari, la seva dependència i la seva subordinació als Estats Units, com deia, i a l'atlantisme.

D'altra banda, una OTAN que, si repassem les seves actuacions internacionals en els darrers anys, jo interpel·lo al conjunt dels grups de la cambra que me'n diguin només una, eh?, que hagi tingut algun resultat positiu o digne de ser valorat com a meritori; al contrari.

Per tant, em preocupa doblement aquesta major legitimació de l'OTAN, perquè suposa aquesta pèrdua de sobirania, de capacitat i, per tant, al contrari, aquesta subordinació al projecte europeu. I, d'altra banda, avalar un projecte militar que, des del nostre punt de vista, només genera conseqüències desastroses a nivell internacional.

Per tant –i acabo, perquè ja m'he passat del temps–, insistir en el reconeixement i la lloança al treball que fa l'ICIP des del punt de vista de recerca, de formació i de divulgació, de mediació activa en resolució de conflictes i de recerca per trobar solucions alternatives.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Abans de continuar, deixeu-me donar la benvinguda tant a la Cristina Pons com a l'Eugènia Riera, que també acompanyen la delegació de l'ICIP, que no us he anomenat quan hem començat.

I ara seria el torn del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, i té la paraula la seva portaveu, la Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Volia agrair també, novament, la compareixença. Efectivament, o ens passem molt de temps sense fer-ne o les fem molt seguides, però sempre és un plaer tenir-los aquí, perquè crec que l'ICIP és, justament, un exemple d'aquesta voluntat –a banda de que ho digui la llei i que estigui previst– de comparèixer al Parlament i retre comptes de la feina que es fa en aquest òrgan creat, justament, per treballar la cultura de la pau i la construcció de la pau i que és referent internacional de Catalunya al món. Per tant, crec que, en primer lloc, felicitar-los per la feina que fan i que han fet i que faran.

I després, entrant com a coses més concretes, sí que volia, una mica entrant també en el marc de l'any que ha passat, que ha estat claríssimament marcat pel conflicte a Ucraïna, no?, fer aquesta reflexió, que d'alguna manera s'ha fet també, de cop, de cop i volta, l'esclat d'una guerra dintre del que serien els límits europeus ha provocat unes reaccions que no provoquen altres conflictes, no?

I, en aquest sentit, una reacció que ja s'ha posat sobre la taula és, de cop i volta, aquest augment o constatar aquest suport majoritari al tema de destinar més recursos a la despesa militar, que és una de les qüestions que sí que ha sortit, relacionant-ho una mica amb quin ha estat l'efecte que han tingut tants anys de campanyes per la cultura de la pau, per la construcció de la pau i per la desmilitarització. És a dir, portem molts anys d'això, però quan ha arribat un conflicte a les portes de Catalunya en aquest cas, ràpidament trobem una reacció de molta gent –a Catalunya potser no tant, però sí a la resta de l'Estat– que torna una altra vegada a optar per la defensa de la militarització i de l'enfortiment dels exèrcits com a resposta.

Per tant, sí que els hi voldria demanar –i sé que no tindran massa temps i, segurament, és una reflexió més llarga– una mica valoració de en quin estat creuen que està el moviment per la pau, de quins efectes ha tingut tots aquests anys que hem estat treballant de cultura, de construcció de pau.

Recordo una compareixença també de la campanya Banca Armada, que justament una de les coses que s'hi reflectia és que tampoc hi havia hagut realment un impacte molt gran en molts usuaris. I si això no ens ha de fer reflexionar una mica també sobre com treballem els temes de construcció i de cultura de la pau, no? Si ho hem fet bé fins ara o si hem de buscar nous mecanismes.

I té molt a veure també amb les escoles, no?, i amb l'educació, que estan fent programes, i com el tema del *hip-hop* per la pau, que ens sembla molt interessant. Però també molts anys de fer tallers i cursos i petites accions a diferents escoles i instituts no sé si realment han contribuït a treballar més o a consolidar més aquesta cultura de la pau, quan, precisament, una de les coses que estem veient també –i ara ho comentàvem amb el diputat de Junts– és aquesta preocupant creixent tendència dintre de la joventut cap a alguns plantejaments més propers a la ultradreta i més propers a plantejaments reaccionaris i, fins i tot, violents, no? Per tant, d'alguna manera, entendre que potser des de l'educació no s'ha fet prou i s'hauria de poder fer més i com veuen això.

Destacar i reconèixer –m'allargaré una mica, president, disculpi– el premi d'aquest any, no?, a les organitzacions socials que van contribuir a la construcció de la pau al País Basc. Crec que, després del que hem vist en aquesta darrera campanya electoral, és més important que mai que posem de manifest el treball profund que es va fer des de la societat basca per arribar a aquesta pau que s'està vivint ara, per acabar amb la violència i per acabar amb el conflicte. I crec que val la pena que ho

posem de manifest, ja que sembla que l'únic que es posa de manifest són, justament, les restes de l'odi i de la rancúnia i del ressentiment.

I, finalment –i crec que ja els hi vaig preguntar l'altra vegada, però no ho tinc massa clar, i no té tant a veure amb el que han exposat–, saben que està en tramitació la iniciativa per a la creació del Centre d'Empresa i Drets Humans, que és un centre que d'alguna manera s'inspira una miqueta en la llei de creació de l'ICIP. Llavors, per saber si han pogut parlar amb els promotors d'aquesta iniciativa i quines lliçons creuen que podríem aprendre de cara a les esmenes de presentar per fer aquest centre més fort a partir de l'experiència de l'ICIP.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. No us heu allargat, eh? Recordeu que us faig aquest indicatiu de tres minuts, però podeu arribar fins a cinc sense cap mena de problema.

I, ara sí, tancaríem aquesta compareixença amb aquest torn que no serà de deu, sinó de vint minuts, perquè n'heu guardat deu de l'anterior intervenció. Per tant, té la paraula.

El director de l'Institut Català Internacional per la Pau (Kristian Herbolzheimer)

Gràcies, president. Si ho he entès bé, per tant, ara tanquem responent a les preguntes, oi? (*Veus de fons.*) D'acord, perfecte. Doncs respondré les preguntes una per una tan bé com pugui com a director de l'ICIP, i després el president també voldrà fer unes observacions finals.

Abans de respondre pregunta per pregunta, una informació que es va fer pública ahir i que vaig compartir aquesta nit passada al 3/24. El centre d'Uppsala per la pau i els conflictes, que és el centre que fa un seguiment més acurat en el món dels conflictes armats i els processos de pau, va publicar ahir que el nombre de persones mortes en conflictes armats el 2022 van ser 235.000, pel cap baix, perquè això són aquelles que s'han pogut constatar, i després sempre hi ha un registre baix.

Clar, 235.000 persones mortes en conflicte armat és molt o és poc? És el doble de l'any anterior, i és la xifra més elevada en trenta anys. Des del genocidi de Ruanda, de 1994, les guerres no havien causat tanta mortaldat com l'any passat.

I, d'aquestes 237.000 morts, 180.000 en només dos conflictes. Un és obvi, perquè l'heu comentat. I l'altre, sabeu quin és? Etiòpia, la regió de Tigre. Que on és el Tigre i quin conflicte hi havia a Etiòpia? A la immensa majoria se'ns escapa. Però, alerta, l'any passat va morir més gent al conflicte d'Etiòpia, Tigre, que al de Rússia-Ucraïna. I se'ns ha escapat completament del radar. No tenim ni idea de què ha passat, no surt als mitjans de comunicació. I, en canvi, estem amb unes xifres d'aquest tipus d'alarma.

El mateix institut documenta cinquanta-cinc conflictes armats en el món l'any passat. Això, de nou, és un rècord mundial, que, si no m'equivoco, doncs, cal anar enrere uns vint anys per trobar una cosa així.

I la invasió de Rússia sobre Ucraïna és un tipus de guerra que no s'havia vist en vint anys tampoc, des de la invasió de l'Iraq. I això és important, el tipus de conflicte, perquè no tots els conflictes són iguals. Efectivament, n'hi ha uns que són més violents; altres són políticament molt intensos, però no necessàriament tan violents; uns causen una mortaldat bestial i altres, en nombre de morts potser no tant, però l'impacte que tenen sí que pot ser molt elevat, com durant tots els anys que hi havia ETA al País Basc, per exemple.

I, per tant, les respostes als conflictes no ens serveixen per a la mateixa regla; ens serveix el principi –«Volem la pau», «No a la guerra», etcètera. Això, com a principi, ens serveix. Però què hem de fer per construir la pau o, sobretot, per prevenir la guerra, això canvia molt d'un context a l'altre.

I em vaig acostant a les preguntes que feu. Aquesta idea que ha comentat el president de que més armes no donen més seguretat no és un ideal pacifista, és la conclusió a la qual van arribar els militars dels blocs occidental i soviètic a la guerra freda, quan la cursa armamentista va dur a una escalada, sobretot en arsenals nuclears, i van arribar a la conclusió, finalment, per sort, de dir: «Escolta, és que això no té ni cap ni peus, perquè seguirem amb aquesta escalada, i tenim molta més capacitat de destrucció que terra i persones per destruir.»

I la idea, per tant, que seguretat..., només ens podem sentir segurs si el nostre potencial adversari també se sent segur, que és el concepte de seguretat comuna, que també ha presentat el Xavier, no és un concepte pacifista, és un concepte militar, com a conclusió de l'escalada militar a la guerra freda.

I això va suposar, en els anys setanta i vuitanta, un canvi de paradigma. Perquè el paradigma que imperava als anys cinquanta i seixanta és: «Jo, per sentir-me segur, he de tenir més armes que el meu potencial adversari.» Clar, amb aquesta lògica, l'altre fa lo mateix, i això portava a l'escalada. La idea, en canvi, de seguretat comuna –«Jo només em puc sentir segur si el meu potencial adversari també se sent segur»– és el que va permetre començar els tractats internacionals de desnuclearització. I hi va haver avenços molt importants.

S'acaba la guerra freda, i aquí entra un període on la majoria dels analistes reconeixen que el món occidental, en general, i Europa, en particular, haguessin pogut fer molt més per acompanyar Rússia i les exrepúbliques soviètiques en la seva transició cap a la democràcia amb el format que acabessin decidint tenir. Però que més aviat va ser l'època també del neoliberalisme més exacerbada i allò, «doncs, vinga, privatitzem, invertim, fem negoci». I la part més social, institucional i política es va deixar d'aquella manera.

L'OTAN tampoc va ser, probablement, molt encertada amb com afrontar aquesta situació. Hi havia converses serioses de si no era el moment de plegar. L'OTAN havia servit el seu cicle vital, i potser calia un nou mecanisme de seguretat que, de nou, generés seguretat comuna.

I es va avançar molt en aquest sentit, es va crear l'OSCE, l'Organització per a la Seguretat i la Cooperació a Europa. Era un espai de trobada de tots els països, des de Portugal fins a Mongòlia, amb propòsits de prevenció, propòsits d'abans d'arribar a punts de tensió, tenim un espai de trobada, tenim l'espai de la diplomàcia, amb una feina preventiva, de fomentar el diàleg i l'intercanvi social, cultural i econòmic entre els països membres. I allò va tenir un recorregut inicial molt bo.

Les bases estaven assentades per prevenir el conflicte, la invasió de Rússia sobre Ucraïna. Però allò, en un moment donat, no va tenir prou pes; els països membres no s'ho van creure prou. I, de nou, probablement Europa hagués pogut fer molt més per donar-li el pes i el reconeixement del que va fer.

Tot això són arguments que fa servir Putin per justificar la invasió d'Ucraïna. Nosaltres ho vam dir des del primer dia: aquesta invasió no té cap mena de justificació, zero. No hi ha excuses, no hi ha aquests arguments. És a dir, aquests arguments serveixen per a un debat abans de la invasió. Un cop envaeixes, la culpa de que l'OTAN –que estava en mort cerebral, no sabien ben bé què fer– torni a tenir oxigen i un sentit estratègic, nosaltres la posem en Rússia. És culpa seva.

I en això som molt taxatius. Perquè, per molt que la Unió Europea, els Estats Units i l'OTAN haguessin pogut actuar d'una altra manera, molt més constructiva, des del final de la guerra freda fins ara, no hi ha absolutament res que justifiqui la invasió d'Ucraïna. Perquè planteja, com a mínim, tres temes catastròfics. Primer, un dels cinc membres permanents del Consell de Seguretat de Nacions Unides vulnera la Carta de Nacions Unides. És a dir, un dels cinc garants de que les Nacions Unides funcionin vulnera aquell principi que prohibeix la invasió d'un altre país. Clar, si el garant el vulnera, ja hem begut oli.

I és clar que hi ha antecedents on els Estats Units i el Regne Unit, com a membres permanents del Consell de Seguretat, també van fer el mateix a l'Iraq. Sí, però una cosa no justifica l'altra. En el seu dia vam sortir a criticar aquella guerra i, per tant, ara hem de poder criticar amb la mateixa fermesa, alerta, Rússia. Perquè, quina és la gran diferència, una de les grans diferències de la guerra de l'Iraq i la guerra d'ara? Que a la guerra de l'Iraq els agressors érem nosaltres. I nosaltres..., cadascú definirà el nosaltres com vol, eh? Però Occident, Estats Units i amb el suport de Regne Unit i d'Espanya, i després molts altres països. Els agressors érem nosaltres. Quan sortíem a dir «No a la guerra», era el Govern d'aquí. Això, aquesta agressió no té justificació.

L'agressor ara és Rússia. I amb la mateixa fermesa que hi havia «fora les forces d'ocupació de l'Iraq», s'hauria de dir «fora les forces d'ocupació russes d'Ucraïna». La guerra d'Ucraïna s'acaba quan Rússia decideixi retirar les tropes.

I això genera un dilema molt complex per a aquells que no creiem en el militarisme ni que les armes donen seguretat. Però és que, quan la prevenció falla, que és el que ha passat en aquesta guerra i comença la guerra, ja hem fet tard. I totes les solucions són dolentes.

Perquè, bàsicament, Ucraïna hagués pogut fer dos coses: deixar-se envair i no fer resistència. I el resultat més probable hagués estat el del Tibet: una ocupació permanent, amb una violació de drets humans; qualsevol signe de protesta, reprimit, i aquell territori mai més serà independent. I aquí tenien aquesta opció. I tenien l'opció i, emparats per la carta de Nacions Unides, el dret de defensar-se.

Qualsevol de les dues opcions genera milers de morts. Jo no voldria estar a la situació de Zelenski d'haver de decidir, però ha decidit. I la societat civil ucraïnesa –no la que hi ha manipulada i fruit de la propaganda, no; crec que és fonamental sempre en qualsevol conflicte armat parlar amb les víctimes del conflicte armat– té molt clara la seva opció.

I a nosaltres ens agradarà més o ens agradarà menys, però creiem que és important que el debat no es limiti només a «armes sí, armes no». Perquè, tant si envies armes com si no envies armes, hi ha milers de morts. I, per tant, acaba sent un debat que, en el fons, no sabem..., ni els que creuen que amb més armes i més ofensiva s'acabarà la guerra, en el fons no n'estan segurs del tot, de si funcionarà la contraofensiva i faran fora Rússia d'Ucraïna o si arribarà un punt d'estancament i estaran cinc anys més, igual que el Donbàs, esbatussant-se, i acabarà havent-hi una frontera com la de Corea del Nord i Corea del Sud, després de 150.000 morts més o dos-cents. No ho sabem.

La via militar no té garanties, i la via de la resistència civil no armada davant d'una invasió d'aquesta magnitud té components importants. El que vam fer és documentar iniciatives que van sorgir espontànies, no perquè amb allò acabessin amb la guerra, però sí que vam poder... La resistència civil no violenta té diverses dimensions, i una d'elles és la moral. I és assenyalar l'amoralitat de la invasió. És confrontar, quan es podia confrontar sense risc de ser empresonat i torturat, les tropes invasores, dir: «Què feu aquí?» I, en segons quins moments, fins i tot, simbòlicament, aconseguir unes retirades temporals. I d'aquesta manera incrementar també la moral social en un poble que està en resistència i que no només resisteix en el front, sinó que resisteix construint xarxes socials d'ajuda humanitària, d'acollida de refugiats, d'ajuda psicosocial, d'economia de supervivència, etcètera. Ha estat un moment de maduresa social del país. I no és que la societat ucraïnesa tingui una voluntat bel·licista més gran que la nostra. No voldrien aquella guerra, no voldrien aquell invasor, però s'hi han trobat. I, a partir d'aquí, han pres una decisió.

Nosaltres hem procurat que en el discurs sobre la guerra, efectivament, com deia abans, no ens quedem atrapats en «armes, sí» i «armes, no», sinó amb dos idees: el pre i el post. El pre és: aquesta guerra s'hagués pogut evitar, probablement. La certesa total no la tindrem mai, però creiem que s'hagués pogut evitar. Un cop ha

començat, no hi ha solució bona. Però sí que hem de poder pensar en el dia després. I el dia després ens torna al debat amb el qual començava aquesta intervenció. Estem de veritat abocats a una nova escalada militar com la de l'inici de la guerra freda, on creiem que, com més despesa militar i més armes, més segurs estarem? De veritat, aquest és l'horitzó? Tornem al punt d'inici de fa cinquanta anys? Quan en aquests moments hi ha unes necessitats globals, amb la crisi ambiental, climàtica, econòmica, sanitària i de tota mena, que requereixen uns recursos econòmics que no tenim. I ara hem de tornar a prioritzar l'escalada en despesa militar?

Una cosa és que en aquests moments, si voleu, conjunturalment, hi hagi un increment de pressupostos militars per a aquells estats i aliances que creuen important recolzar Ucraïna, i una altra cosa és que això es converteixi en l'excusa per justificar una nova cursa armamentista en tot el món. I això és un perill.

I el que, per tant, convidem és a la reflexió sobre què entenem per seguretat, i què entenem per seguretat a nivell mundial, què entenem per seguretat a nivell europeu. I aquesta reflexió sobre la seguretat la podem aterrar, fins i tot, al nostre context –estrictesment algunes de les preguntes que van sorgint–, perquè a l'última campanya municipal el tema del civisme i la seguretat dominava els debats polítics en els diferents municipis. I hem pogut constatar en la nostra enquesta que hi ha una preocupació ciutadana creixent sobre l'incivisme en l'entorn, una percepció. Que després sigui certa o no sigui certa és una altra cosa.

Que la idea de que qui la fa la paga i, per tant, aquesta concepció cognitivista d'«allarguem les penes de presó, més càstig» és una idea que no és nova, és de sempre, però que torna i torna amb força. I no torna amb força a Catalunya, a Espanya; torna amb força a El Salvador, torna amb força al Brasil, torna amb força a Filipines i a molts llocs. I ja ens podem fer un fart de demostrar que com més llargues les penes de presó, com més severes les penes de presó, com més persones fem a la presó, com han fet als Estats Units, que és potser l'exemple més paradigmàtic, no es redueix la criminalitat, no la redueix i, per tant, allò no funciona.

I, per tant, torno a aquesta idea: la importància de la seguretat i què entenem per seguretat. I crec que aquí els agents polítics teniu una responsabilitat molt important, perquè amb els vostres discursos també, amb les vostres propostes, contribuïu al marc social en aquest tema.

M'estan cridant l'atenció amb relació al temps. I, per tant, intentant respondre algunes preguntes. Si s'ha erosionat la cultura de la pau. Ja va sortir a la compareixença del desembre i, Carles, deies també: «És que hi ha una nova hegemonia del militarisme.» No soc tan catastrofista. Jo crec que ja la societat dubta, i tothom té dubtes, i a vegades el dubte és legítim i hem de poder-lo expressar. Potser als representants polítics us demanen més certeses. Nosaltres tenim el privilegi, si voleu, de poder plantejar els dubtes, perquè a vegades una bona pregunta és millor que una mala resposta.

A l'enquesta també preguntàvem què genera inseguretat a la població catalana. I dues respostes molt interessants. De tot allò, què et genera..., quines són les principals percepcions d'amenaça que té la població? Alerta, la creixent influència de Rússia al món i l'increment de la despesa militar es perceben com a principals riscos per a la pròpia seguretat –la resposta de la població a l'enquesta. I, dos, amb relació a la despesa militar, una majoria de població, el seixanta-dos per cent, creu que el pressupost militar i de defensa és massa elevat, i només un cinc per cent considera que es gasta massa poc en despesa militar.

Llavors, una cosa és que la gent no surt massivament al carrer en contra de la guerra, com fèiem fa vint anys –però perquè la guerra és diferent, les condicions són diferents i la situació és diferent–, i una altra cosa és pensar que no, la població ja està abocada al militarisme, a la despesa militar, al discurs de l'odi i tal. Diria que no, i que, per tant, en el fons, és una crida d'atenció que, òbviament, podem anar cap aquí, però, alerta, que som a temps de revertir aquesta situació.

I estic mirant que no m'hagi deixat res important perquè, en detall, no tindrè temps de respondre...

El president de l'Institut Català Internacional per la Pau

Bé, si de cas, Kristian, el que podem fer és que les preguntes més concretes, perquè n'heu fet, com el Creative Commons o com la..., si normalitzem imatges de guerra, etcètera, les contestarem després, fora de temps.

Ara només m'agradaria cloure..., perquè totes les preguntes les podríem contestar, eh?, totes, però només m'agradaria tenir una imatge que aquests dies corre a les xarxes socials, que és la de tres senyors que estan asseguts en una taula. Un senyor té un piló de galetes, un senyor que va molt ben vestit, com tots nosaltres; l'altre és un senyor que és un obrer de la construcció, que té una galeta, i l'altre és un immigrant de color. I, llavors, el senyor que té moltes galetes li diu a l'obrer de la construcció: «Ves amb compte perquè aquest estranger et vol treure la galeta.»

És a dir, el problema és que, de vegades, fixem que la cultura de la pau, el seu contrari és la guerra, és la cultura de la guerra. Però, en realitat, el contrari de la cultura de la pau és la cultura de la violència, i la violència s'exerceix de moltes maneres, i la pèrdua de drets, etcètera, doncs, exerceix la violència.

Per què està passant això, aquest retrocés global? Que es nota en moltíssimes coses, com, per exemple, que hi ha menys conflictes armats que mai que es resolen amb una taula de negociacions. I això, fa trenta anys hi havia, proporcionalment, molts més conflictes armats que es resolen amb una taula de negociacions. Per tant, el retrocés és global, no és ni de Catalunya, ni d'Espanya, ni jo diria ni tan sols d'Europa. És un retrocés perquè es legitimen blocs militars, es legitima el militarisme, perquè ha agafat amb el peu canviat i perquè hem de tenir en compte que la societat, com més dual es fa i més separada es fa, menys cohesionada es fa, més dificultats té també per resoldre una dinàmica que és molt humana, que és la dinàmica de la por. La por pot molt, i els discursos que afavoreixen aquesta por són els discursos que poden ser, al final, hegemònics per a una part de la població.

Només voldria tancar amb això i resoldre totes les preguntes, perquè algunes ja ens les heu fet diverses vegades; les contestarem totes, però no tenim temps.

El president

Ha demanat trenta segons el Kristian.

El director de l'Institut Català Internacional per la Pau

Els trenta segons finals, addicionals també. Escolteu, el mes de juliol farà vint anys que aquest Parlament va aprovar la llei de foment de la pau de Catalunya. I la llei de foment de la pau va ser pionera i inclou tots els conceptes que estan en el mandat de què fem nosaltres. Nosaltres el que estem fent és el que demana la llei que va aprovar aquesta casa.

Vint anys després és un bon moment de reflexionar si hem fet prou en educació per la pau, si hem fet prou incidència per transformar les violències estructurals, si en l'àmbit de les competències limitades que tenim des d'aquí podríem arribar a tenir més incidència o no, col·lectiva, eh?, institucional, social. I nosaltres, que estem una mica a cavall dels dos espais. Nosaltres creiem que sí. I que és per això que en l'àmbit del Consell Català de Foment de la Pau, en el qual esteu representats també els grups parlamentaris, bé, s'està treballant en aquesta idea d'impulsar un fòrum català de pau que ens permeti dotar-nos del temps necessari per reflexionar què és el que hem fet bé, què és el que no hem fet bé i què és el que podríem fer millor, però col·lectivament. I, per tant, doncs, re, recordar aquesta crida.

Segon, una invitació molt concreta. El dia 21, a la una del migdia, us hem convocat –algunes persones ja heu confirmat– a una reunió amb la Teresa Whitfield. Teresa Whitfield, a part de ser l'autora del llibre sobre la fi d'ETA des d'una perspectiva internacional més sòlid que s'ha fet, recentment traduït per l'ICIP, també ha estat durant sis anys la cap de l'Àrea de Mediació de Nacions Unides. Aquesta per-

sona la tindrem a Barcelona, i us estem convidant el dia 21, d'una a dos quarts de tres –farem un pisolabis i tot, perquè..., *(veus de fons)* el dia 22, perdó–, per tenir una conversa amb una persona experta en negociació i en mediació de conflictes internacionals que ens expliqui, des de la seva àmplia expertesa i ja sense el compromís institucional, com va el món, i tingueu aquesta interacció amb ella.

I, finalment, anunciar que avui, d'aquí un parell d'hores, segurament, hi haurà dos notícies molt bones, que no són gaire freqüents, i és que el Govern de Colòmbia i la guerrilla del Ejército de Liberación Nacional anunciaran un alto el foc, com a mínim de sis mesos, amb l'esperança que sigui permanent, i un mecanisme de participació ciutadana innovador en la construcció de pau que encara queda en aquell país.

El president de l'Institut Català Internacional per la Pau

I les despeses de la nostra targeta ara te les expliquem. *(Veus de fons.)*

El president

Moltíssimes gràcies per la vostra compareixença –ja és habitual–, de l'Institut Català Internacional per la Pau, per explicar-nos el vostre informe anual, però, a més a més, amb el valor afegit de totes les explicacions que heu fet. El 22 no només hi haurà aquesta convocatòria que us han fet, sinó que tornarem a tenir comissió; ja sereu degudament convocats. D'acord?

Acabem aquí la comissió d'avui.

La sessió s'aixeca a les cinc de la tarda i quatre minuts.